

AFŞAR TİMUÇİN

DESTANLAR

Tahir ile Zühre/ Leyla ile Mecnun/Ferhat ile Şirin
Arzu ile Kamber/ Güllü ile Hamza

GÖLGE YAYINLARI

TAHIR İLE ZÜHRE

Ayrıdır dünyamızın zamanları
Her zamanda gelir geçer bu yoldan
İyi kötü her çeşit yolcu
Bu her gün kendimizi daha anladığımız
Denizinde tek damla olduğumuz
Bu uzun yolculuğu
Adam vardır çöllerden çöllere geçirir
Adam vardır su başında gölgelerde
Dağ doruklarında yüceltir dinlendirir
Ona yeni sevinçler katar her adımda
Adam vardır yoktan kurar güzeli
Adam vardır güzeli yok eder
Dostlar açık söyleyelim söyleyeceğimizi
Adam vardır ardında is bırakır
Adam vardır ardında iz bırakır
Birincilere söyleyecek sözümüz yok
Varolsun ikinciler

Anlatacağımız masal şöyle anlatılır
Çok eski zamanlarda bir ülkede
Bütün padişahlar gibi dingin mutlu
Bütün padişahlar gibi rahat ve umutlu
Yüceliği kendinden
Bir yüce Padişah varmış
Hiçbir şeyi eksik değilmiş dünyada
Sultan gözünün içine bakarmış
Halk desen kul köleymiş uğrunda
İsteyebileceği her şeyi elinin altında
Yok diye bir söz ömründe duymamış

-5-

Ama yok diyebilmeyi öğrenmiş daha sonra
Padişah'ın da Vezir in de çocuğu olmuyormuş
Çocuk bir yağmurdur ana-baba tarlasına
Onlarınkine damlası düşmemiş
Çorak topraklar gibi kalmışlar
Duru ve yakıcı bir yaz ortasında
Kendini uyuyan bir çöl gibi
Su yüzü görmeyen gökler gibi

Masallarda yüceden çıkagelir
Her aradığımız bizim
Bakarsın bir su başında bir çalı dibinde
Yıllardır umduğun doğmuş sana
Sana bütün duyarlılıkla bütün sevinciyle

Bir gün şehre her dokunduğu hastalığa
Sağlık getiren bir hekim gelmiş uzaklardan
Yerleşmiş bir yıkık kulübeye

Bir bilgenin gücüne uygun olan
Kısa zamanda duyurmuş adını

Bir sabah vakti ona Padişah'ın selamını getirmişler
Padişah seni saraya çağırıyor demişler
Hekim demiş ki -ben de kendi işimde padişahım
İsterse gelsin derdini anlayalım

Padişah Vezir'ini alıp biraz sonra
Usta hekimin kulübesine gelmiş
Yeşil bir sudan ikisi de birer yudum içmişler
Aradan aylar geçmiş
İyi haber yayılmış başkente

Padişah'ın bir kızı olmuş
Gözleri hiç durulmamış denizleri andıran
Vezir'in bir oğlu olmuş
Bakışı gökte yüzen umut dolu bir zaman

Kıza Zühre demişler oğlana Tahir
Yanyana getirilmezse ağlarmış ikisi de
Yanyana getirilirse gülermiş gözleri
Bir araya gelmezlerse yeri göğü yıkarlarmış
Bir arada oldular mı sonsuzmuş sevinçleri

-6-

Bari demiş Padişah ve Vezir
Bunlar birbirine öz kardeş olsun
Aynı yere taşınsın beşikleri
Bunlar birbirini kardeş bilsinler
Biri padişah oğludur bundan sonra
Biri padişah kızı

Çocuklar büyüyünce birbirlerine kardeş demişler ama
Yüreklerine düşen ateşten çıkan ışıklar sarınca yüreklerini
İkisi de birbirine vurulmuş

İkisi de gizlemiş sevgisini
Yasak bir sevgiyi büyütmemek için
Çöle susan sular gibi susmuşlar ;
Kurutabilmek için bütün denizlerini
Yalnızlığa gömülüp beklemişler
Yüce dağın tepesinde kimsesiz bir göl gibi

Ama gözlerinde esen rüzgârlar
Bir ülkeden bir ülkeye selam götürür gibi
Anlatırmış birinden birine ki
Bir su deniz olmak istedi miydi
Karşısına duranı boğar geçer

Tahir de Zühre de boş yere
Yüreklerini zincire vurmuşlar

Yaşayan bir sevinci kim tutup zindana atabilir
Büyüyen bir tutkuyu kim eritebilir karanlık yoklukta
Kim Tahir'e Zühre'siz olmayı
Kim Zühre'ye Tahir'siz olmayı öğretebilir

İyi iyiye zorunludur kötü kötüye
Güzel güzele zorunludur sevinçli sevinçliye
Yüce olan yücelerde yüceleşmeyi arar

Hiçbir şey hiçbir şeyin peşindedir
Yok olan yok olanla çoğalır onurlanır
Var olan var olanla
Bir Tahir bir Zühre'ye
Bir Zühre bir Tahir'e varolacak her zaman

-7-

Bir gün sarayın bahçesindeki çınarın
Altında Zühre Tahir'e demiş ki
Bir yüce çağlayandır yüreğimde
Bana esen rüzgârlarını nasıl yok bileyim
Bir tutkudur çözülür karlardan sulara
Yokluğunun karanlığında varolabilir miyim

Günler geçer uzar zaman umut gibi
Nerede düş görsem susmuşluğun görünür
Sensiz bir akşamda kervan gibi konaklasam
Bu benim sensizliğimde kesiksiz ölümumdür

Ne senin yüreğinde bir rüzgâr kalmalı
Benim ağaçlarımı sarsmadan geçen
Ne benim yüreğimde denizler olmalı
Mavisi senin kıyılarını süslemeyen

Ne benim dışımda sen
Bir umut taşımalsın gecelerden gündüzlere
Ne ben kapımı açmalıyım
Senin beni çağırmadığın seslere

Bir yüce çağlayandır yüreğimde
Seninle kardeş olmayı ister miyim
Kim tutabilir beni sana koşmaya
Korkuları öfkeleri yasaları dinler miyim

Aldı Tahir

Ben senin varlığının yarısıyım
Sen benim varlığımın yarısısın
Ben Padişah'ın oğluyum
Sen o Padişah'ın kızıydın

Sensiz olmak dünyayı boşluk gibi
Aralıksız bir acıyla geçmektir
Sensiz olmak yokluğa karışmaktır
Sönmüş bir güneş gibi

Ellerim dokunsa ellerine
Yüreğimde dünyalar değişir
Her baktığın karakış yaza döner
Her dokunduğun çirkin güzelleşir
Bir duvardır gerilmiş aramıza
Seni bana ulaştırmayacak
Ben ne kadar sensiz olamasam da
O duvar bizi yakınlaştırmayacak

Ben belki uzun uzun yanıp
Küllerimi sana vereceğim
Ey sen benim yüreğim benim vazgeçilmezim
Ayrılıkta yaratıldık ne diyeyim

(Dünyada tam dört çeşit insan vardır

Birincisi kendi kendinin efendisi olmak ister
İkincisi başkasının efendisi olmak ister
Üçüncüsü kendi kendinin kölesi olmak ister
Dördüncüsü başkasının kölesi olmak ister
Kendi kendinin efendisi olan
Başkasının efendisi olmak istemez
Başkasının efendisi olmak isteyen
Kendinin efendisi olmak istemez
Kendi kendinin kölesi olanla
Başkasının kölesi olan çok benzer birbirine
Kendi kendinin kölesi olan neyse ne
Başkasının kölesi olmak isteyen
İnsanın da hayvanın da en kötüsüdür)

İşte böyle bir köle
Padişah'ın kölesi
Tilkiden kurnazlığını çalmış
Maymundan oyunculuğunu aşırılmış
Köpekten kuyruk sallamayı öğrenmiş
Kediden yaltaklanmayı
Yılandan soğukluğu çekip almış
Kargadan leş yemeyi kaldırmış
Sinekten pis olmayı

-9-

İşte böyle bir köle
Padişah'ın kölesi
Kötünün kötüsü bir köle
Bir gün Tahir'le Zühre'ye demiş ki
Siz kardeş değilsiniz
Beşikten beri birbirinizi sevdiniz
Sizi yan yana koydular
Size kardeş dediler
Yoksa sen Zühre Padişah'ın kızıydın
Sen de Tahir Vezir'in oğlusun
Sevin birbirinizi
Benden öğrendiğinizi söylemeyin kimseye

Aldı Tahir

Bir sevinçtir güneş gözlerine
Gözlerimi kırpmadan bakabilmek
Bilerek sevinerek yüreğimi
Senin yüreğin gibi duyabilmek

Bir gün uzantısıdır saçından
Çocukların sevindiği baharlara
Hiçbir korku göğünde uçmayan
Bir rüzgârsın deli uçurtmalara

Gözlerinden gemiler gelir geçer
Bir akşamüstü varır Hindistan'a
Hiçbir bilinmezliğe uğramayan
Bir denizde gidişler sunar sana

Bir mavisin her kanatla geçilmeyen
Bir bulutsun yağmayan her tarlaya
Bir sevinçsin konmazsın yalnızlığa
Her kalakalmışlığa sığmayan umutsun

Yenisin her yürüdüğün sokakla
Bütün dinmezliklere bir yokuşsun
Ilıksın yağmurlusun beyaz bir karakışsın
Yokluğunda yanan her Afrika'ya
-10-

Aldı Zühre

Önce büyük bir korkuydum yanında
Yokluğunu alın yazım bilirdim
Bir kopmuş yaprak gibi düşerdi
Sana uzanmak isteyince elim

şimdi eski bir maviyim kanında
Göklerden biçilip getirildim
Sarı sonsuzluklardım buğdaylarda
Sonra umutlarını yurt edindim

Yıkandı savaşlarda yazılan bütün kanlar
Yeşilini gözlerinden alan gür denizlerle
Yalnızlıklar inançlara değişildi
Süsledin topladığın çiçeklerle

Seni hiçbir çağ yok edemeyecek
Sen toprağa zorunlu tohumsun
Sen bütün dokunuşlarımda duyduğum
Yağmursun diriliksiz eksiksiz umduğumsun

Ben sana hiç diyemem ki - kırıldım
Sedef saplı bir bıçaktım kınımda
Önce yoktun mahpusluğu yaşadım
şimdi varsın özgürünüm yanında

Gene aldı Zühre

Ben bir uyku değilim uyandır
İlk sabah beyazlığı gibi yanına al
Senden başka hiçbir şey sevindiremez beni
Ey bütün çiçeklerimi taşıyan en güzel dal

Seninle bütün ülkeler bütün yokluklarını
Bir bitmişliği kaldırır gibi kaldıracak
Dünyada her şeyin sarsıldığı yerde bile
Bir senin başeğmeyen yüceliğin kalacak

Nice denizler vardır dalgalanmak ister de
Bir türlü kıpırdatamaz dalgalarını
Nice rüzgârlar vardır esmek ister
Düşer kalır bir yamacın üstüne
-11-

Sen gidilemeyen deniz esmeyen rüzgâr
Yeşermeyen yaprak gelmeyen sonbahar
Yürünmeyen yol dik duramayan duvar
Olamayan kesinliğisin dünyamızın

Ben senden bir umutsuzluk düşlemem boşuna
Gerçek yüceliğindir sarsar denizlerimi
Ne büyük bir aydınlıksın ki varlığıyla
Bütün karanlıklardan soydun gecelerimi

Köle Tahir'le Zühre'ye kardeş olmadıklarını
Söyledikten sonra koşmuş Sultan'a
Eşikte yüz sürmüş
Uzanmış etek öpmüş
Buyruk verin boynum vurulsun demiş
Çabuk benim gözlerimi oydurun
Oydurun da görmeyeyim bir daha
İki kardeşin birbiriyle seviştiğini
Tahir Zühre'yle kardeş değildir artık
Artık biri öbüründen ayrılacak dal değil
Biri yağmursa öbürü bulut artık
Biri kuşsa öbürü gök
Biri bir dünyanın bir yarısı
Öbürü öbür yarısı
Biri ıslaksa öbürü gün
Biri karsa öbürü kış

Sultan çılgına dönmüş bunu duyunca
Ben o Zühre'nin anasıysam demiş
Eğer Zühre kızım
Bu sevgi burada ikiye bölünür
Başı bir yanda olur gövdesi bir yanda

O gece o yumuşak Padişah'ı
Doldurdukça doldurmuş Sultan
Zühre padişah kıızıdır
Vezir oğluna yaraşmaz demiş
Ya demiş hiç kalır geriye bu sevgiden
Ya da ben bu sevgiyi elimle boğarım
-12-

Sen ne yapacaksan yap
Göster babalığını

Padişah sevginin zincire vurulamayacağını
Bile bile Sultan öyle istedi diye
Zühre'yi sarayda bir odaya kapattırmış
Tahir'i kovmuş saraydan

Sevgi denen şey büyüktür
Odalara saraylara konaklara sığmaz
Sevgi bir kuştur
Evcilleşemeyen bir kuş
O kuş kafeste durmaz

Sevgi denen şey yücedir
Onuruna yediremez sönmeyi
Sevgi denen şey kendini horlamaz
Benimsemez yolundan dönmeyi

Sevgi denen şey sonsuzdur
Ne zaman tanır kendine ne de yer
Kendini hiçbir şeyde sınırlamaz
Sevgi denen şey sevgisizden korkmaz
Direnir
Doğru sayar kendini tek yücelik bilmeyi

Zühre kapatılmaya giderken demiş ki kendi kendine

Nasıl bir ağaç köksüz yaşamazsa
Zühre de Tahir'siz yaşamayacaktır

Zühre'nin Tahir'i sevdiği sevgi büyüktür
Sizin dar odalarınıza sığmayacaktır

Taşacak görürsünüz dağ bayır dinlemeyecek
Sel olup basacak bütün toprakları
Yıkmayı varlığının tek ödevi bilecek
Bütün sevgisizlikleri ve bütün yalnızlıkları

-13-

Kendisiyle çoğaltacak çoğalmak isteyen
Çiçekten halı gibi örtecek dağları
Sulayacak köklerine sıkı sıkı tutunan
Ağaç olmayı seven bütün ağaçları

Bütün küçük sevgileri utandıracak
Tek tek tutsak edecek sevgi korsanlarını
Kendini sonsuza dönük bir sevgi sananları
Eksiksiz yansısında kendine gösterecek

Sevgiyi bilmeyen için sevgi yaz rüzgârıdır
Sabah başlar akşam bir başka yerde biter
Gerçek sevgi üstünde yaşanan bir topraktır
Ya üstünde yaşatır ya derinine çeker

(Ey kardeşler
Size iyi bildiğiniz
Ama her duyuşta bir kere irkildiğiniz
Bir gerçeği söyleyeyim
Dünyamızda yaşayan insanların çoğu
Yaşamayı sevmiyor
Yaşamak onlar için en kolayından yürünüp
Tüketilmesi gereken bir zamandır yalnızca
Onlara göre yaşamak boştur yalandır
Ve eğer şu kadarcık tadı varsa
O da maldadır padişah olmada sultan olmadadır
Boyun eğmede boyun eğdirmededir
Onlar için bir şeyi sevmek
O şeyi kendine alıp saklamaktır

Vermek isteseler de veremezler
Yoktur verecekleri
Soluk soluğa oradan oraya atarlar bedenlerini
Orada burada boş yere yorulurlar
Dizleri tutmaz gözleri görmez olunca da
Harcadık yaşamımızı der dururlar

Ey kardeşler
Üstünde yaşadığımız toprak
Onlardan çekti bütün çektiğini
Biz sevmeyi bilenler de onlar yüzünden

-14-

Kapatılmış odalarda eridik
Ey kardeşler
Başınızı ağrıttım
Bağışlayın beni

Size bu konuda son bir sözüm olacak
Hep birlikte yaşamayı sevelim
Bilelim ki yaşam bir kişilik değildir
Ve bir kişilik olmayacaktır hiçbir zaman

Yaşamak bir denizdir gözalabildiğine
Biz onun suları dalgalarıyız
Biz onun gemileri kaptanlarıyız
O vardır ve bizsiz de olabilir
Biz onsuz olmayalım
Başınızı ağrıttım
Bağışlayın beni)

Köle koşup haberi yetiştirmiş Tahir'e
Demiş ki sarayda bir odaya kapadılar sevgilini
Kök toprakta çürür gibi çürüsün diye
Orada kan döküyor yaş yerine
Git ey Tahir zorla yolları
Kapıları zorla
Yoksa bir de bakarsın ki düşün dernek kurulmuş
Komşu padişahın oğlu koca olmuş sevgiline

Duyunca Tahir ki canından ayrı tutmadığı
Zühre'si bir odaya kilitlidir
Gizlice saraya koşmuş akşam
Zühre'nin adını alçak sesle ünleyerek
Dolaşmış durmuş sarayın dört yanını
Sonunda bir pencerede aydan parlak
Yüzü görünmüş Zühre'nin
Solgun yarı ağlamaklı yarı bitik
Ama birdenbire gelen bir sevinçle parlayan
Gözlerini dikmiş Tahir'in gözlerine
Uzun uzun bakmış

-15-

Aldı Zühre

Kaçırma gözlerini gözlerimden
Bakışım bakışlarına doysun
Belki son görüşümdür seni
Belki yakında Zühre'siz olursun

O zaman bütün sularda bakışlarımı
Ellerinle tutarcasına görebilmek için iyi bak bana
Düğümle bakışını bakışıma
Gözlerim gözlerinde yok olmasın

Bastığın toprakta beni bil o zaman
Sana dünyayı gösteren güneşte beni gör
Yüzüne vuran rüzgârda beni tanı
Yağan yağmurda ıslan benimle

Ama sakın yok sayma Zühre'ni
Sakın gelmez bir yola gitti deme
Sonsuz ve eksiksiz senin olan şeyi
Yokluğun derinliklerinden bekleme

De ki Zühre'm yüreğimde ısıdır
Gözlerimde bakıştır sudur denizlerimde
Başkaları öldürsün ama sen yaşat beni
Ölüm adında birini sevme benim yerime

Aldı Tahir

Sensizlikte bir gün bile sevindi mi ki
Tahir sen olmayınca sevinsin

Sensizlikte bir gün bile yaşadı mı ki
Sen olmadığın zaman Tahir yaşayabilsin

Can bedenden ayrılınca sürmez
Beden candan ayrılınca topraktır
Şunu bil ki sen yok olduğun günde
Artık bu dünyada Tahir olmayacaktır

Sevmeyi bilen ölmeyi de bilir
Ama yaşamayı değişmez ölüme

-16-

Sevgi ancak biz yaşarken çiçeklenir
Sevgi denen şey ölümün neyine

Çıkar at yaşarlığından bütün ölümleri
Kendini bir güneş kadar ölmez bil
Sen benim Zühre'msin yıldızımsın
Çevir ışıklarını gözlerime

Bana bak ki ben de görebileyim
Direneyim seninle yaşamaya
Ölüm saçanları alsın götürsün ölüm ,
Ne sana gelsin ölüm ne bana

Tahir'le Zühre'yi bir çalı dibinde gözetleyen köle
Sıcağı sıcağına yetişmiş Sultan'a
Bütün kötüler gibi dupduru görünerek
Buluşmayı uzun uzun anlatmış
Sultan o gece gene zorlamış Padişah'ı
Tahir denen nankör bir zindana
Kapatılmaz da sonunda direnir
Eğer Zühre'yi kendine bağlarsa
Bu sarayın altı üstüne gelir demiş
Ortalığı elimle boyarım kana
Aklından çıkarma ki Padişah'ım
Zühre Vezir'in oğluna varamaz
Benim aklım o sevgiyi anlamaz
Biliyorsun kızımız
Komşu padişahın oğluna varacak

Ertesi gün atlılar elini kolunu bağlayıp Tahir'in
Uzak bir şehre götürüp bir kaleye kapamışlar
Tahir orada acısını içmiş yudum yudum
Sevdiğinden saydığından uzakta
Günler geçmiş mevsimler değişmiş
Biçimden biçime girmiş bulutlu gökler
Bir yıl bir yılı kovalamış
Ama her seven gibi o da
Söndürmemiş bile bile yaktığı ateşi
Tahir kapatılınca kaleye

-17-

Zühre'yi kapatıldığı odadan çıkarmışlar
Sevgilisi zindanda yatan da mahpustadır
Ne gördüğü maviye mavi demiş Zühre'cik
Ne duyduğu sese ses diyebilmiş
Yalnızca bilmediği uzaklardan
Tahir'ini her gün biraz daha beklemiş

Her geçen kervandan sorarmış Zühre
Tahir' imin kaldığı şehre mi gidersiniz
Giderseniz kaleye de uğrar mısınız
Uğrarsanız zindancıyı görür müsünüz
Görürseniz zindancıya der misiniz
Zindancı evet derse bu mektubu
Tahir'e verir misiniz

Bir bilsem ki yüreğı sevinçtedir
Yaşıyordur dingindir
Bir bilsem ki bugün de o benim Tahir'imdir
Kimsesizliğim birden silinecek

Her geçen kervandan sorarmış Zühre
Tahir'imin kaldığı şehre mi gidersiniz

Kimi gitmem o şehre ben demiş
Kimi gitsem de zindana uğramam
Uğrasam da zindancıyı bulamam
Zindancıyı bulsam da anlatamam

Günlerden bir gün bir kervanda bir keloğlan
Almış Zühre'nin mektubunu koynuna koymuş
Sen üzölme bacı demiş ben ne yapar yaparım
Veririm mektubunu Tahir'ine

Keloğlan verdiğı sözü tutmuş
Araya araya kaleyi bulmuş
Zindancıbaşıyla bir güzel konuşmuş
Bu dünyada sevgiye hançer vuran onmaz demiş
Sevenleri koruyanın dünyası cennet olur
Al zindancı bu mektubu Tahir'e ver

-18-

Ver ki
Ne orada sevdiğı erim erim erisin
Ne burada Tahir yok olsun bir düş gibi

Keloğlanın zindancıbaşıya
Zindancıbaşının Tahir'e verdiğı mektup der ki

Sabah uyanır bağlarım bakışımı ufuklara
Akşamlar ufukları yok edinceye kadar
Yollardan herkes gelir herkes geçer
Anladım yollar seni getirmeyecek bana

Sarayların zindana dönebileceğini
Söylerlerdi de ben duymazdım
Sen buradayken zindan nedir bilmezdim
Yokluğun sensizliğı öğretmektedir bana

Ne gündüzün gündüzlüğü belli artık
Ne gecenin gece olduğı doğıru
Geniş bir kıraç toprak gibi uzuyor
Tahir'siz bir Zühre olmanın yolculuğı

Koşup gelsem zindan kapılarına
Kara duvarlar göstermez yüzünü
Ölüm belki dindirirdi acımı
Ama tuttun yasakladın ölümü

Sevinmek neyin adıdır çoktan unuttum
Bilmiyorum neye denir yüce neye denir güzel
Senden ötesi yokluktur benim tek varlığımsın
Seni örten duvarları yık da gel

Tahir'in yüksek sesle okuduğu mektubu
Hücrenin kapısından duyan zindancıbaşı
Demiş zindancıbaşıysam ben
Açarım bu Tahir'e kapıları
Şuramda bir yürek taşıyorsam

-19-

Eğer ben zindancıbaşıysam ve insansam
iki canı ayıranla bir olmam
Sevgiye hançer çekmem
Şuramda bir yürek taşıyorsam
Açarım bu Tahir'e kapıları

Gece yarısı açmış Tahir'in kapısını
Çabuk demiş torbanı bağla sopanı al
Öbür yatanlara duyurmadan çık
Al bu ekmeği koy torbana
Yolun uzun olmasına uzun ama
Sevdiğine giden bir sevgilisin
Yol engel olmaz sana

Tahir üç gün üç gece yol gitmiş
Bir gün doğumunda varmış saraya
Kimseye görünmeden sokulmuş
Zühre'nin penceresinin altına
Onun adını bir iki ünlemiş
Zühre uyanmış çığlık çığlığa

Aldı Tahir

Gene kapılar yolumu sana açtı
Gene yollar beni getirdi sana
Yıllar geçti neredeyse inanacaktım
Seni benden ayıran duvarlara

Yarattığına şaşan yaratıcı gibi
Sevgimiz ürkütüyor yüreğimi
Ellerin unuttuysa ellerimi
Çevir gözlerini bak bana

Senle olmak uzun bir bahçeydi
Her gün bir başka çiçekle değişirdi
Birdenbire üstüne çöken katı geceyi
Atabilirse çıkacak sabaha

-20-

Nereden bulurlar bu kadar karanlığı da
Durup duran gündüzü gece yapabilirler
Umurumuzda olmayan canavar bir korkuyu
Getirip kapımıza bağlayabilirler

Kötü dediğin böyledir esmekle kalmaz
Bir sevinci aldı mı sonuna kadar yıkar
Bana öyle geliyor ki bu işin sonu kötü
Beni senin toprağından kaldırıp atacaklar

Aldı Zühre

Belki gündüzler olacak gene gecelerden
Sonra bahar gülleri gibi çiçeklenen
Belki inancımızdan da geniş yerlerden
Gelebilecek inançsızlık korsanları

Belki gene mevsimler eskisi gibi değişir
Belki çirkin bütünyle kopamaz güzelden
Belki güzel yeni bir düzende bulurken kendini
Yeni biçimlerde doğar yeni bir çirkinlikten

Bütün bunlar bir yalnızlığı yaratmaya yetmeyecek
Hiçbir durup kalmaya inanmayan yüreğimde
Ben iyi biliyorum
Denizken çöl olmuş olmayacağım sende

Bir inerek bir yükselerek geçecek
Belki hiç raslanmamış topraklardan topraklara
Ama sende kaynayan sular yerleşmeyecek
Kupkuru bir vadide yalnızlık yatağına

Yalnızlık düşmandır kendine
Kendini kendinde her gün çarmıha gerer
Senle olmak sonsuz bir barışın adıdır
Her gün yeni bir çığ olur sonsuz çoğalmak ister

Köle bu yeni buluşmayı da duyurmuş Sultan'a
Sultan da Padişah'a duyurmuş

-21-

Padişah buyurmuş adamlarına
Tahir'i şimdi yakalayacaksınız
Tutup bu iyilik bilmezi
Nehire atacaksınız
Bize ettiği oyunu sulara da etsin edebilirse
Kendini acındırabilir
Sulara söz geçirebilirse
Geçirsin bakalım

Tahir son sözünü söyleyip Zühre'ye
Gözünden son damla yaş dökerken
Zühre son sözünü söyleyip Tahir'e
Gözünden son damla yaş dökerken
Tahir'i kısıkırak yakalamışlar
Götürüp sulara bırakmışlar
Her dalga ayrı bir yere itmiş onu
Onu sular götürüp uzak bir kıyıya bırakmış

Kıyıda selam verip doğan güne
Gene yorgun ama gene dirençli
Geceleri gündüze
Gündüzleri geceye bağladıkça bağlamış
Saraya gelmiş ki ne görsün
Kurulmuş düşün dernek
Zühre iki gözü iki çeşme
Gitmeye hazırlanmış

Tahir sessizce karışmış düşün kalabalığına
Bu benim son savaşımıdır demiş

Düğün günlerce sürmüş
Tahir günlerce sağı solu kollamış
Tam gelin alayı yola düzülürken
Zühre görmüş ki Tahir oradadır
Bir yağız atın üstünde hazır

Kimse ne olduğunu anlayamadan
Bakmışlar ki Tahir almış gidiyor Zühre'yi
Padişah'ın adamları ok gibi fırlamış

-22-

Yakalamışlar ikisini de
Çalgılar çalınsın demiş Padişah
Düğün alayı birazdan çıkacak yola
Zühre'yi alın götürün
Tahir'i de benim karşıma getirin

Tahir'e demiş ki Padişah
Ölümün eşiğindesin
Bir adım daha atarsan içindesin
Kurtulmak için bir yolun var
Üç şiir söyle bana
Üçünde de Zühre'nin adı geçmesin
Öyle olursa bırakırım seni
Çeker buradan gidersin
Yoksa boynunu vurdururum
Can verirsin Zühre'yi almak yerine

Aldı Tahir
(Bu birinci şiirdir)

Ne zaman gün doğsa şafak sökse
Artık acılar içinde doğacaktır
Akşamlar yorgun düze indiğinde
Gün acılarla yok olacaktır

Bir su bir yol tutar yüceden engine
Enginden yüceye akmaz sular
Su yolunu yüceye değişseniz
Su gene yüceden engine akar

Bir su akışı gibi iyiydi
Çarptı nice dağlara nice kayalara
Su akmaktan yorgun düştü
Dağılınca içildi topraklara

O su eğer su diyorsa adına
Gene bulut olur yağmura döner
Gene yağar dağ doruklarına
Gene yüceden engine yönelir

-23-

Su ya sudur ya da su değildir
Suysa akmaktan kalmaz bir kıyıda
Kimse kendi yatağında akmayı bileni
Kapayamaz durgunluğun karanlık kuyusuna

Aldı Tahir
(Bu ikinci şiirdir)

Sabah vakitlerinin söylediği bülbül

Konuş benim için anlat benim için
Sen ki her söyleyenin dilinden bilirsin
Söyle nerede kaldı sevdiğim gül

Acılarda eridi mi söndü mü umutsuzlukta
Kendini yaşarlığında var saymıyor mu
Yoksa yıldı mı direnmekten
Artık benim dilimden artık anlamıyor mu

Bir kaleydi de yıkıldı mı
Onu tutan toprakların üstüne
Yoksa ona edilenden korktu mu
Kaçacak yer mi arıyor kendine

Umutsuzla umudu mu boşladı
Sevmeyenle öğrendi mi sevmemeyi
Yoksa durup dururken yeğ mi tuttu
İnanmak yerine inanmamayı

Döküldü mü bütün yaprakları da artık
Gül olmayı bıraktı mı kendinden
Bıktı mı usandı mı ezildi mi
Kuş daldan kaçır gibi kaçtı mı artık benden

Aldı Tahir
(Bu üçüncü şiirdir)

O yükseklerimde yaylamdı benim
Enginlerimde yayılan ovamdı
Ben bir evdim onu barındırırdım
O gidince kapılarım kapandı

-24-

Deprem gelsin yıksın beni sel alsın
Taş taş üstüne kalmasın bende
Varsın bir yoklukta beklesin
Onun yoluna direnen gölgem de

Bir kaleyim yıkılmış olayım
Dikildiğim toprakların üstüne
Gözlerim sönsün görmeyeyim
Ellerin baktığını ay yüzlüme

Bir avuç kül olsam yarısı ondan
Yarısı bendendir kül oluşumun
Bir gün bir ağaç olup yerde bitsem
Dallar benim yapraklar onundur

Artık sözümü bitireyim
O benim hem gündüzüm hem gecemdir
Adını sorarsanız söyleyeyim
O benim dünyada tek ZÜHRE'mdir

Der demez çelik kılıç inmiş
Zühre'yi anan Tahir'in boynuna
Adamlar ölü Tahir'i çıkarmışlar
Zühre görsün diye sarayın avlusuna
Zühre bir şimşek gibi fırlamış yerinden
Tahir'in üstüne yığılıp kalmış
Onların bu son buluşma yerinde
Şimdi iki kişilik bir mezar varmış

Üstünde kendi kendine bir ağaç bitmiş yemyeşil
Her sabah ve her akşam iki çiçek açarmış
Zühre diye yanar dururmuş biri
Biri Tahir diye diye ağlarmış
-25-

LEYLA İLE MECNUN

Leyla baharın ilk papatyası
Kays doğan günün ilk şarkısı
Leyla günün okşadığı ilk çiçek
Kays ilk ısıklarda doğan gerçek
Leyla ilk yağmura oluşan su
Kays söken şafakların ilk kokusu
Leyla ilk yalnızlığı güzelliğin
Kays en yeni çılgılığı sessizliğin
Leyla umut demeti dünyamızın
Kays yalnızlığı yalnızlığımızın
Leyla yaşatmanın tek toprağı
Kays susuzluklarımızın yanardağı
Leyla sevilmenin dinmez yüceliğı
Kays sevmenin ölçüsüz kesinliğı
Leyla son durağı inanılmanın
Kays tek şaşmaz varışı inanmanın
Leyla eksiklerimizin kesiksiz arınışı
Kays yanlışlarımızın bitmez yıkanışı
Leyla düzlüklere bakışı dorukların
Kays tek başedilmezi korkuların

Leyla gözünü sevinçlere açınca
İlkin Kays'ı görmüştü karşısında
Kays yüreğini sarsan sevinçleri
Leyla'nın bakışlarından öğrenmişti
Oynadıkları aynı bahçelerde
Uyudukları aynı gecelerde
Yürüdükleri aynı sevinçlerde
Kurdukları aynı serüvenlerde
Birbirine çarpan çocuk yüreklerinde
Birbirini söyleyen çocuk türkülerinde
Leyla sevgi adına Kays'ı buldu
Onun çocuk varlığının ilk rüzgârları oldu

27

Kays ilk coşkusuydu Leyla'sının
Leyla'dan öte sevinci yoktu Kays'ın
Okudukları aynı kitaplarda
Öğrendikleri aynı satırlarda
Sevindikleri aynı tutkulara
Yaşadıkları aynı kuşkularda
Yalnızca birbirlerini bildiler
Yalnızca birbirlerini söylediler

Bir sevinç yokluğun buzdağına çarpmasa
Bir duyuş bir durgunlukta dönüşsüz bozulmasa
Yalnızlık yalnız olmaya bizi inandırmasa
Kuş gökten gök maviden yorulmasa
Her umudun karşısına bir bitmişlik çıkmasa
Onu çocuk uykusunda pençesiyle boğmasa
Bir sabah tutkusuna ışıksız varılmasa
Korkularda bir ölmezlik tadı var sanılmasa

Fulya gibi güzellekse ilkyaza
Umut gibi yüceliğe uzansa
Tutkuların kanına işleyen bir gül olsa
Bütün bir yaz özleminin duygusunu anlatsa
Boy verse buğday gibi eskimeyen yazlara
Gün gelince onurla bitmişliğe sararsa
Yaban lalesinin yoğun kırmızısıyla
Başak yüklü ovaların beyazlığına uça
O zaman her güne bir güneş doğacaktır
Her gece ayrı bir ayla ışıyacaktır
Her Kays bir Leyla'nın tutkusu olacaktır
Her Leyla sevgisine ölümsüz kalacaktır

Bir sevinci yalnızlıktan sordular
Uçtuğu gün kanadından vurdular
Umdular ki bitimsiz denizlerde
Kolay kaptan olunur her gemiye
Sandılar ki sevgi çabuk değişir
Esmeyi bilen dinmeyi de bilir
Sandılar ki sevmek de inanmak da
Dayanamaz bitimsiz olmaya
Sandılar ki sonludur her yüce

28

Sevgide umut yoktur yüceliğe
Bir denizi çoğaltan sudan bile
Gün gelir damla kalmaz geriye
Sandılar ki yalnızlıktır sevmek
Umutsuzu umut diye beklemek
Leyla'nın sevincini çok gördüler
Sevgi denen çabuk ölür dediler
Bir sevgiye umutsuzluk ektiler
Ona tuzak kurdular ağ gerdiler
Leyla'nın sevincini görünce annesi
Onu okuldan alıp eve kilitledi

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

Sevgi bir sonsuz denizdir mavisinde
Umudumu taşıyor sen taşımaz desen de
Beni hiç tanımadığımı ülkelere çekiyor
Gezdirip duyarlığımı inanç denizlerinde
Ben göklerimi dolduran Kays'a güneş demişim
Beni ayrı bir güneş çizgisinde gösterme
Korkular gibi girme dinmeyen sevincime
Direnen inancıma karanlıklar giydirme
Sevgi bir sonsuz denizdir yüreğimde
Umudumu taşıyor sen taşımaz desen de

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Sevgi boş bir denizdir yıllarca gitsen de
Bir kıyıya ulaşmayı yaşatmayacak sende
Her gün bir başka dalgadan bir başka dalgaya
Aralıksız koşacaksın umutsuzluk içinde
Sevgi seni sonsuzun acısıyla vuracak
Dağların başeğecek karlı tepelerine
Sevgi hiç varılmamış bir masal ülkesidir
Dünyada ilk günden beri geçit vermez kimseye
Sevgi ormanlardan geçen yorgun uzun yollardır
Kendini yok eder de vardırılmaz hiçbir yere

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

Ey denizlerce dağlarca inandığım sevgi
 Uğrunda bir sevinip bir yandığım sevgi
 Hava gibi soluduğum su gibi içtiğim
 Dünyada onsuz olunmaz sandığım sevgi
 Aldannak bile deseler karşılık beklemeden
 İnsan düşlere aldanır gibi aldandığım sevgi
 Kaynağından daha bir yudum içmeden
 Bütün bir susuzluğa kandiğim sevgi
 İlk yağmurlar gibi yağarken topraklara
 Bir sonsuzu anar gibi andığım sevgi

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Her yanısta kül kalır her sevinçten
 Deniz bilmez teknelerle geçilmez bu denizden
 Bir eksilmez tutku gibi düşünme sevgiyi
 Bir yıkım biçeceksin ektiğin her sevinçten
 Kurgulardır yüceltir eksiksizde avutur
 Sevgi bir mum ışığıdır geçmek için geceden
 Sevgi bir ilkyaz tadıdır bir dorukta başlayıp
 Değişen yamaçlarda sıcak yazlarla biten
 Sevgi bir umutsuzluk ülkesidir geçilmez
 Yokluğa karışırsın direnir de geçersen

Dünyamız mutluluğunu tasarlar
 Mutlulukta bilen bir sevgi var
 İnanç bir sevginin toprağında
 Kıştan başlar uzanır ilkyazlara
 Korku sevgiyi anlamaz içinde
 Korku yıkım nedenidir zaman geçitlerinde
 Sevgi ancak yücede çiçeklenir
 Her sevgi bir tanrılaşma biçimidir
 Eksikğin yanlıştın dünyası yok sevgide
 Sevgisizlik geçittir ölüme
 Kays gördü ki sevgisini anladılar
 Leyla'sını okuldan aldılar
 Kapadı kitabını defterini
 Adına Mecnun dedi çöle vurdu kendini
 İnsana küstü çöle koştı

Çöllerin yalnızlığına erişti
 Maviye anlattı buluta söyledi
 Güneşle konuştu rüzgârı dinledi
 Acıyı konuk etti sevgisine
 Sevgiyi yasakladı kenisine

Sevgi bu bit deyince biter mi
 Sevgi kuş mu git deyince gider mi
 Sonsuza inançlıdır sevgi denen
 Geriye kalandır her bitenden
 Her yanlıştın toprağıdır çürütmeye
 Her eksikğin dünyasıdır değişmeye
 Her doğrunun inancıdır yaşatmaya
 Her yücenin amacıdır yaratmaya
 Her güzelin biçimidir korumaya
 Her çirkinin ölümüdür yok etmeye

iyiliğin sonsuzluk ülkesidir
Kötülüğün bitmişlik şarkısıdır
Yokluğa yaratılan ilk evrendir
Bir iyiye sonsuzda değişendir
Duygusudur bakışıdır varolmanın
Direnişinde adıdır çağların
Dağılmış bölünmüştür uzaylara
Bakarsın kazınmış topraklara
Bakarsın biçimlenmiş kayalara
Bir bakarsın rüzgâr olmuş dağlara

Bakarsın bir tutkuya eklenmiş
Bir bakarsın sonsuza yüreklenmiş
Bir bakarsın uzakta bir ovadır
İlkyaza umutlarla doğmadadır
Bir buluttur görürsün ki dorukta
Yağmurlardır bitmeyen sonsuzlukta
Beklenen dost sesidir yalnızlıkta
Engeldir her bozgunda kaçışlara
Bakarsın bir tutkuda söylenir
Bir bakarsın bir masalda seslenir
Bir bakarsın sevgi bir kavgadır
Bir inançta ölümü vurmadadır

31

Kays Leyla'dan uzaklaştı ama
Çöl olmaya daha yaklaştı ama
İçinde hep Leyla'dan kaçtı ama
Onda kaçmak artık inançtı ama
Her kaçışta tutuldu biraz daha
Yok sanmayı kurduğu Leyla'sına
Denize vuran sular gibi
Leyla'nın sularına sürüklendi

(Mecnun'un çölde Leyla'yı anarak söyledikleri)

Ülkenden geçtim yolcun oldum
Yağmur oldum akışına tutuldum
Senden kaçtım seni çöllerde buldum
Gökleri bulutları senin yerine koydum
Dünyalarımın sildim denizlerini
Kumları denizlerinin yerine koydum
Göklerimden attım evcil kuşları
Yırtıcı çöl kuşlarını göklerimize koydum
Gene sen kaldın bana senden boşalan yerde
Kendimi yaratamayan bir tanrı yerine koydum

(Leyla hayalinin Mecnun'a söyledikleri)

Yaraşmaz kum denizleri sularımıza
Yok dediğin dorukları getir dağlarımıza
Evcil kuşları kovma göklerimizden
Yırtıcı kuşları koyma dallarımıza
Denizlerimizi çöle değişme
Başka gidiş umudu yok uzaklarımıza
Yoktan acılar verme tutkumuza
Bitmez kuşkular ekleme umudumuza
Saldıkları korkuya bizim deme
Alın yazımız gibi bakma yokluğumuza
Ayrılışı yücelik gibi büyütme
Yeni yağmurlar getir çöl yalnızlığımıza

(Mecnun'un Leyla hayaline söyledikleri)

Eski günler içinden gelsen gene
Tutunsan Leyla olmanın geçilmez direncine
Bakışlarını dünyama çevirsen
Bırakmasan beni çölün zor güneşine
Işığından ülkeme ısıklar yollasan
Güneş olsan gündüzüme ay olsan geceme
Çöllere kumlar olsan hiç dinmeyen sular olsan
Bitmez mavilikler olsan sonsuz denizlerime
Güzelliğinle tutsan bütün geçitleri
Yürü desen bütün güzelliklere
Her yokolma tutkusunu doğduğu yerde boğsan
Eksiksiz bir gidiş olsan yaşayan her sevince

(Leyla hayalinin Mecnun'a söyledikleri)

Gene örtüldü uzak çiçeklerle uzak dağlar
Gene uzak denizlerde çöl olma kokusu var
Gene hiç bilinmedik yerlerden rüzgârlar
Gelip sensizlik acısını göklere yazdılar
Gene binbir sevinci örten ayrılık büyüdü
Gene senin yokluğuna kanat gerdi zamanlar
Nedir ki çölden umarsın öfke mi kurtuluş mu
Dön bak çağlar boyu neyi yarattı kumlar
Çölsüzlükte sevincimiz yazılı
Çölde ayrılığımızın kaderi var

Leyla Kays'ı aralıksız bekledi
Tutkusunun inancından dönmedi
Aydınlattığı göklerden geçmedi
Kays'sız bir Leyla düşünmedi
Kays'dı Mecnun değildi sevdiği
Çöl olmalardan yoktu beklediği
Dedi - umudumda vurdum yalnızlıkları
Mecnun olmalara kapadım kapıları
O bir gün gelecek çağırarak beni
Deniziyle yıkayacak çölleri
Yokluklardan getirecek varlığını
Yok edecek kesin yalnızlığımı
Korku kuşlarını atacak göğümden

Kara yıldızları silecek gecemden
Mecnun'luğu Kays olmaya değişmeden
Çağrısının yolcusu olamam ben
Gergefinde büyüttüğü çiçekleri
Dost bilip bunları söyledi
Gergefinde işlediği çiçekler
Bunları durmayıp kuşlara söylediler
Bir kuş bir sabah vakti bu sözleri
Gün doğarken Mecnun' a söyledi
Dedi ki - Leyla seni bekler
Yalnızlıktır dokuduğu çiçekler
Yöresinde ne bir iz kaldı senden
Ne bir umut kapandığın çöllere
Tutkusunda Mecnun'u istemiyor
Bir tutkudan bir yıkım beklemiyor
Sevinçtir Kays diye senden bildiği

Mecnun değil Kays'dır sende sevdiği
Yalnızlıktan tanrılıklar kurmayan
Kimsesizlikte yaşarlık bulmayan
Kaçışta yaratmayan umudunu
Sevgi gibi görmeyen korkusunu
Mecnun kuşun sesiyle uyanınca
Babasını buldu yanıbaşında
Eski bir ölüm gibi bakışında
Bitmişliği taşıyordu korkuyla
Titrek ellerinde sönmüş tutkular
Güzelliksiz birer yontuydular
(Babasının Mecnun'a söyledikleri)
Bir ovada bir dereye bir ağaç altında
Kays olmak değişilmez çölde Mecnun olmaya
Bir tutku bir tutku hayalinden ötedir
Her tutku amaçtır bir sevince varmaya
Sevgi denen varolmaktır barındırmaz yokluğu
Sevgi deme çöl boyunca kaçmaya
Yürü bütün sevinci bütün sabahlarında
Yokluk akşamlarını germe ufuklarına

34

Çığ gibi gel dağlardan ovalardan derelerden
Kendini bir demet sevinç yap da götür Leyla'ya
(Mecnun'un babasına söyledikleri)
Ben durup dururken çöl olayım demedim
Çöl olmayı ben kendim istemedim
Bir denizin sonsuzuna koşarken
Dağıldım boşluklarda eridim
Yükseklerde sularım umutlardım
Artık yamaçlarda koşan seller değilim
Yolumu çevirdiler tuttular gidişimi
Bir akıştım düze varıp tükendim
Yoksa ben çöl olayım demedim
Çöl olmayı ben kendim istemedim
Babası Mecnun'u dinlemedi
Kolundan tutup şehre getirdi
Dedi - görüneceksin bir hekime
Sonra istersen çöle dön gene
Hekim çöl kurtuluştur derse
Çöl yalnızlığını yaşamayı isterse
Döner gelirsın çöl senindir
Ama söz önce hekimindir
Hekim derse ki çöl umuttur
Çölde insan anlamını bulur
Çöl kuraklığı denizdir içene
Çöl bir yaşamdır yaşayabilene
Böyle derse hekim döner gelirsın
Çölün sessizliğine yerleşirsın
İster umut de o zaman çöle sen
Umutsuzluk diye yaşa istersen
İstersen çölsüz insan olmaz de
Çölü koy varlığının temeline
İnanırsan ki yaşamak ölümdür
O zaman çöl kaçınılmaz görünür

35

(Mecnun'un hekime söyledikleri)
Bir yepyeni bahardı dallardan süzülen
Bir şarkıydı söylendikçe güzelleşen
Bir yepyeni güneşti yepyeni göklere
Bir duyuytu bir umudu bekleyen
Kuşkusuz doğan sevinçti eksiksizliğe doğru

Bir yıldız çokluğuydu geceleri süsleyen
Bir gemiydi ülkelerden ülkelere
Umut taşımak için büyük denizler geçen
Bir tutkuydu sonsuzu bugünden bulmak gibi
Bir inançtı yaşandıkça büyüyen
Bir kavgaydı çevrilmiş duyarsıza
Bir suydu mavilerde denizleşen
Bir bitmezlik tutkusuydu bir sabah rüzgârıydı
Bir sevinç yeşiliydi bütün bir yazı örten
İnancını almıştı bütün bir sonsuzluktan
Sevincini almıştı bütün güzelliklerden
Bir ilkyaz genişliğiymiş hiç bitmeyecek gibi
Bir kış geldi karla örtüldü birden
Hekim çöl nedir anlayan adamdı
Mecnun'u görür görmez anladı
Ki bir sevgi tutsağıdır gelen
Varlığını bitimlerden bekleyen
Sevgisini büyütüp güzelleyen
Sevincini sevgisiyle gölgeleyen
Deniz deyip açılan sevgisine
Dalıp giden dalgaların sevincine
Ardına bakmadan açıklara giden
Gittikçe dönülmezliğe yenilen
Bir kuraklığı bir çöl yapan
Bir damladan bir deniz yaratan
Bir umutta koca bir evren kuran
Bir umutsuzlukta evreni durduran
Bir sevinçte varlığı buldum sanan
Bir acıda varlığını yok sayan
Hep akşamlardan uman sabahları
Bitmişlikten büyüten zamanları
Geçilmezlik diye bilip dağları
Korku yapan en yakın uzakları
36

Hekim dedi - ey sevginin yolcusu
Ey durmadan denizi arayan su
Sevmek tanrılaşmaktır doğru ama
Seven yenilmez tanrılığına
Yarattığıyla sönen tanrı olmaz
Kendine yenilen tanrı yaşamaz
Yaratarak tanrılaştıysa insan
Yokluklarını her gün aşmasından
Sen şimdi bir sevginin kölesisin
Yıkılmışlığının yücelmişliğin
Anlat bana sevgiye çölde ne var
Söyle bana sevgi çölde ne yapar
Sevmenin öbür adı çoğalmaktır
Çölleşmek sevgisizlikte tek kalmaktır
Sevmek sevdiğini yaratmaktır
Sevmek sevdiğiyi yaratılmaktır
Sevmek ölümsüzü duymaktır sonunda
Yıkılmazı taşımaktır varlığında
Sevmek bütün evrene karışmaktır
Sevmenin bir adı da yaşamaktır
Sen ki Leyla'ya bile elsin
Leyla'nın bile yolcusu değilsin
Yürü yeniden sevgine doğru git
Gene durmak bilmeyen sonsuza git
Kendini sevgine adamış olarak git
Ölümü göze almış olarak git
Onarmaya değil yaratmaya git

Yaratamadığın yerde yıkmaya git
Durgunluktan fırtına kurmaya git
Bir yalnızdan bir Leyla bulmaya git
Ya da dön gene sen çölüne
Yaratamadığın şeyi kendinin bilme
O zaman Leyla adı bitsin sana
Uykuya dal uzan yalnızlığına
O zaman geceyle gündiz~ bir
O zaman yıllar da mevsimsizdir
O zaman denizlerdir götürmeyen
O zaman göklerdir kuşları bilmeyen ~
Çölün adı ne umut ne umutsuzluk
Çöldür vardırmayan tek yolculuk
37

Çöldür sana varılır gibi gelen
Sana sonsuzlukları var görünen
Çöl bir durup kalmadır kuşkusuzda
Çölün hiçbir anlamı yok sonsuzda
Çöl kaçıştır masmavi dalgalardan
Çöl kaçıştır bitmeyen umutlardan
Çöl yalnızca senin olduğun yerdir
Çöl oluştta hangi inanç geçilir
Tek kalmak yoklaşmaktır sevgilere
Çoğalmak varolmaktır sevinçlere
Hiç düşündün mü ki çöl sensin
Bekliyorsan boşluğunu çöllerin
Hiç görmedin mi bütün sular
Dünyada yalnız çölden kaçır
Kaynağından çıkıp akmayı bilen
Neyi umabilir ki boş çöllerden
Ya sen varsın adısın ölümsüzün
Ya sen yoksun yoklukta bir çölsün
Ya denizsin durmayansın kendinde
Ya da çölsün yolun yok enginlere
(Kays'ın şehre indiğini duyan Leyla'nın söyledikleri)
Kuru çölden karakıştan gecelerden gelsin
Koca bir sel gibi gelsin bana sonsuz gelsin
Yıkarak çölde yanan zor güneşin mor sesini
Gene bir yağmur olulu gel dediğim gün gelsin
Bende yoksun seni sonsuz bilebilmekten öte
Bir sevinç bir tasa yoktur bana sensiz gelsin
Sana ey gözlerimin bitmeze dönmüş bakışı
Kuru kum çölllerini yağmura yıksın gelsin
Belki gelmez diyebilmek büe bitsin yoluna
Sana çöllere bana özlem bitecek gün gelsin
(Gene Leyla'nın söyledikleri)
Yıllardır doğmayan güneş bugün doğuyor
Uzaklarda yalnızlığın yenilgisi başlıyor
Karanlıklar inançların ötesine kaçıyor
Yılların çöllere bugün yağmur yağıyor

38

Değişiyor sevgilerin anlamı
Birdenbire bir ilkyaz tutuyor yamaçları
Sevgimiz yok ediyor bütün yalnızlıkları
Yılların çöllere bugün yağmur yağıyor
Doğa yasaları değişiyor birdenbire
Sevgi alinyazısı gibi iniyor yere
Tutkular yol veriyor geçişlere
Yılların çöllere bugün yağmur yağıyor
Kays uzun düşündü o gece
İnandığı çöl nere deniz nere

Deniz olmak çöl olmamak demekse
Çöl olmak bir yokluğu istemekse
Leyla'sız olmaksa çöl olmak
Denizlerin sonsuz adıysa varmak
Durmak ölüm demekse kesinlikle
Yaşamak hiç durmadan yönelmekse
Yeni umuda doğmaksa sabahlar
Bir bitişin sonuysa akşamlar
Umutsuzun yeri yoksa sevgide
Yokluktan geçilmezse sevgilere
Başaklar zorunluysa sarısına
Kar vurgunsa bitmez beyazlığına
Kays eksilmezlik demekse Leyla'ya
Leyla bitmezliğin anlamıysa Kays'a
Biri bir sabahsa güneşler içinde
Öbürü güneştir sabahlara geçişte
Biri bir suyu veren kaynaksa
Öbürü su demektir o kaynağa
Ay sulardan son renkleri sorarken
Gece dingin susmuşlukta uyurken
Zaman sonsuzluk gibi koyulurken
Kuşlar ılık kuytularda dururken
Kımıldarken güne doğru bir rüzgâr
Umut gibi sezilirken ısıklar
içerken her yalnızlığı karanlık
Gün tasarı bile değilken artık
39

Kays dinlenmiş sokaklardan geçti
Bir sessizlik gibi Leyla'ya gitti
Dedi ki - her çölün bitiminde
Leyla diye bir deniz bilinmekte
Her umutsuzluğun sonunda gene sen
Bir umutsun doğarsın istersen
Çölde bile varlığın yansımakta
Her inanç adınla başlamakta
şimdi ölümünü içti ayrılık
Bakişlarınla vuruldu yalnızlık
Aydınlattın gündüzlüğün bilindi
Artık ölkene girdim çölleri bitti
(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)
Gözlerinde eski bir baharın sesi var
Gece bitimlerinin ısıyan sevinci var
Çırpınan bir özlemin acıları yok bugün
Yönelen bir duyarlılığın kıskanç direnişi var
Hiç bitmez sanılan bir karakış üstüne
Baharın bir günde habersiz gelişi var
Kuruyan toprakları sarması yağmurların
Durgunluğun rüzgârları kesin bekleyişi var
Duruşunda dinmez sevinçlerin izi var
Bakişında yalnızlığın eksiksiz bitişi var
Bizi bekler duruşu var yolların
Uzak mavi denizlerin bize seslenişi var
(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)
Önce kaçtım çöllerde yoksun sandım
Olmadığın bir yer yok inandım
Adın işlenmedik ne bir kıyı ne bir ağaç
Güzelliğin yazılmadık mavilik yok anladım
Saçlarının sellerinde boğulmamak istedim
Saçlarıyla ısıyan sabahlara uyandım
Yasalarını yitirmiş doğaydım yokluğunda
şimdi varsın varolmaya başladım

şimdi yeni bir evrende aydınlığın büyüyor
Sevincini yüzüyorum sende sonsuzlaşmanın
40

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)
Gün bitse bende sensiz bitmez senin dağında
Hiçbir güneş çekilmez gün bitmeden ufukta
Mecnun mu Kays mı gelmiş bitmişliğim adında
Bir Leyla olmadan ben sonsuz duyarlığımda
Gün doğdu korkular birden söndü bitti kuşku
Ölmezliğin yücelmiş sonsuz güzel çağında
Bitmişliğin o en tutkun pençesinde artık
En son kalan ışıklar tutkuyla parlamakta
Gün doğsa bende bir gün parlar senin dağında
Hiçbir güneş çekilmez gün bitmeden ufukta
(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)

Ne sen benim çölümün varlığında yok oldun
Ne dinmeyen acılardan bitip sönüp sustun
Ne ben senin umudundan geçip solup kaldım
Ne sen benim ıslamaz çöllерimde sürgündün
Bahar sönüp a~aandan ayırdı zor rüzgâr
Bahar gelip yeniden yaprağım gülüm oldun
Bugün ne çöl ne bahır var ne Leyla'sız Mecnun
Bitimsizin adı sensin zamanda sonsuzsun
Alınyazım beni senden durup durup soracak
Bugün benim güneşimsin sonunda yokluğunun
(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)
Çöle varmak tek kahşta yokluğu dinlemekti
Bir yıkımın bitiminde eksiksiz dinlenmekti
Çölde olmak gerçekte Leyla'yı beklemekti
Çölde olmak bir acıyı adınla söylemekti
Çöllер son durağı değil tutkunlukların
Çöllерin ardı demek mor denizler demekti
Çölü değil hep seni bekledim ben
Çölde bunca bekleyişim senle çekip gitmekti
Çölden ötesi deniz ben iyi biliyorum
Bütün deniz özleyenler ilkin çöllерden geçti
41

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)
Bilseydim umutsuzluğunda bile ben vardım
Çöle koşar gelir seni arardım
Mecnun'luğu geçilmezce yüceltti dediler
Yerime bir olmazlığı koyuşuna inandım
Bilseydim ki gidişin bekleyiştir
Bütün umut yollarını yürür sana koşardım
Gelir bulurdum seni çölün bittiği yerde
Denize vardığımız gün sevincimden ağlardım
Bilseydim umutlarında ben vardım
Çöle koşar gelir seni arardım
Bir çağlayan sesiyle çizgilenen
Bir yalnızlıktan atlarla geçerken "
Uçarken ovalarda soluk soluğa
Mızrağını vururken durgunluğa
Kuş gibi göğü deniz bilirken
Güneş gibi uzaylara içilirken
Önce yokmuş gibi sessizlenerek
Sonra çığlıklar gibi serpilerek
Turnalar gibi yükseklerde uçup
Sonra bir gün kanadından vurulup
Yalnızlığın en uzağına düşen
Ölümü sessiz bakışıyla yüzen
Ve bambaşka bir turna olup gökte

Eklenivermek uzun gidişlere
Yazdan hiç geçmemiş papatya gibi
Yeniden sarılarla yıkamak gözlerini
Yeniden rüzgâr olmak bir yaylada
Yeniden süzûlmek uzak dağlara
Yeniden Kays olmak Leyla olmak
Bitmez sanılan çölden deniz kurmak
Bir sevinçti bütün yaşadıkları
Artık umuttu bütün şarkıları
Bulutlar gibi silip bütün yalnızlıkları
Göklerine ektiler sonsuz ışıkları
Kays gidip her gece Leyla'ya
42

Anlatırdı ki çöller yıkılmışsa
Bu bir deniz demektir sonsuzluğa
Sususlardır bütün bir durgunluğa
Yokluğa karşı süren dalgalarıdır
Umudu durmaz eden mor sulardır
Artık korkular da korkuluklar da
Alinyazıları uğrayıp boşluğa
Birdenbire bir yokluğa gitmişlerdir
Yoklukta sessizce bitmişlerdir
Varken yok olana içilmişlerdir
Birdenbire yokluğa geçmişlerdir
Artık yalnız şarkılardır söylenecek
Artık yalnız sevinçlerdir bilinecek
Artık yalnız umutlardır yürünecek
Artık yalnız tutkulardır duyulacak
Şimdilik sevinçler sığıntıdır dünyamızda
Her sevinç yakalanır bir sevinç korsanına
Sevinç öfke uyandırır çabuk duyulur
hk uçuşunda alnından vurulur
Yüreğini bağladığı sonsuz uçuşta
Bir bakar ki düşüyor bir boşluğa
Leyla 'nın gözlerinde sevinç varsa
Kays'ın gözleri tutkuyla parlıyorsa
Bu sevgi yırtılmalıdır parça parça
Her parçası atılmalıdır bir yana
Ama gözünü sevgide açan
Yılmak bilmez sevgi korsanlarından
Bir kuştur ki yavruyken düşmemişse
Geçmez bir daha avcının eline
Koydunsa bul hangi gökte izi var
Yerini bilen hangi dağlar
Hangi dallara tutunmuşken şimdi
Bilinmez hangi uzaklara gitti
Şimdi hangi mavilerde yüzüyor gökleri
Hangi bitmez dalgalarda geçiyor denizleri
Leyla'nın babasıyla annesi
Öğrendiler ki Kays geldi

43

!

Kulaktan kulağa söylentiler
Kays'ın oldu Leyla artık dediler
Bir gün annesi dedi ki Leyla'ya
- Bırakmıştık bu sevgiyi zamana
Umduk ki her sevgi gibi ölecek
Bir sudur kıyımızdan çekilecek
Ama baktık ki damlayken deniz oldu
Geldi toprağımızı suya boğdu
Bu ne biçim sevgi hiç bitmiyor

': ' I

Nedir başımıza geldi ki gitmiyor
iyice işit dediğimi
Baban başkasına veriyor seni
Yakındır kurulur düşün dernek
Sakın olmaz deme giderayak
Çöl tutkunu bir mecnuna varmaktansa
Kays'ın tutkusuyla yaşamaktansa
Gel sen beni dinle hayır deme
Alınyazını benimse sevinçle
(Leyla'nın annesine söyledikleri)
Ben alınyazımı kendim yazmak isterim
istemediğim şey yazgım olamaz benim
O bir suysa ben onu istemişsem
Ancak onun sularıyla çoğalır denizlerim
Göklerim artık onun mavisine boyansın
Artık onun yeşiliyle yeşersin çiçeklerim
Sevinçlere bir kanat vuruşla gideceksem
Onun maviliklerinden geçebilmek isterim
Ben alınyazımı kendim yazmak isterim
istemediğim şey yazgım olamaz benim
(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)
Yürek bir çocuktur ister ki ilkyazlar
Birden bir sevinç olup yazlara vurulsunlar
İster ki yürek birden çekilsin bütün sular
Birden bir yeşillikte uzansın ovalar
Yürek ister ki bitsin bütün kara parçaları
Görünmez bir kaynaktan birdenbire taşsın sular
Yürek bir yalnızlık ister yalnızlığın içinde
44

Bir yalnızlık ki onunla yıkılsın yalnızlıklar
Yürek ister ki bütün dağlar
Yükseklikten yorulup enginlere koşsunlar
(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)
Korkusuzluk umduğumuz denizlerde her korsan
Bize bir korku biçiyor uzaktan
Sevinçler umduğumuz genişlikte her zaman
Bize tuzaklar örüyor karanlıklar durmadan
Nasıl olsa yalnızlıktır varacağımız kıyı
Bir yalnızlık kuralım ki sonunda yalnızlıktan
Bir dinginlik tadı doğsun umulmazı ummayan
Bir yalnızlık ki bizi kendinde yok saymayan
Korkusuzluk sandığınız denizlerde her korsan
Bize ölüm kuruyor uzaklardan
(Leyla'nın annesine söyledikleri)
İstiyorsun ki ilkyaz gelip de
Çayır boydanboya çiçeklenince
Bir yaz gelsin kurutsun çiçekleri
İnsin sevinçlerin orta yerine
Denizi çöl yapsın gökleri boşluk
Kimine ölüm saçsın yoksulluk kimine
İstiyorsun ki her tutku
Umutsuzlukla kapansın kendi içine
Nasıl büyük karlar kuruyorsunuz
Deniz boydanboya çiçeklenince
Saman sarısı bir ay geceyi yıkarken
Yıldızlar yalnızlığa umutla parlarken
Yüzeyde her sevincin sustu~u saatler
Uykulara susmuşken güzellikler
Bir yanda umut zaman kadar genişken
Öbür yanda çöl kendine çekilmişken
Kuşlar uyurken küçük uykularını

Çocuklar unutmuşken bütün korkularını
Bir güneş gibi saçıp bütün ışıklarını
4~
Bir sabah bekleyişi ezerken kuşkuları
Çiçekler serin bir dinginlik içinde
Uzanırken düşlerin sevincine
Gene Kays bir sevinçle buldu Leyla'yı ama
Baktı yeni korkular dadanmış umutlara
Sordu - direnç kaleleri mi yıkılacak
Sevgimiz bu savaştan yenik mi çıkacak
Dedi Leyla - çoktan bitti savaşlar
Eski dallardan gitti eski kuşlar
Eski dağlar çoktan indi ovaya
Leyla çoktan yok dedi yalnızlığa
(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)
Tanyeri açarıyor artık gündüzü söyle °
Böyle yorgun bir güneş gölgelenmez geceyle
Umut artık yıktı umutsuzluğu
İstersen deniz de bugün bütün çöllere
Sende yücelmekten öte güzellik kaldırıldı
Varlığın anlamını verdi çöllere bile
Artık böyle bir sabah başlıyorken
Her türlü çirkinlik yasakgüzelliklere
Şimdi artık yepyeni yollara çağrılıyız
Artık büyük yolcularız duraksız gidişlere
(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)
Duruşlur haber verdi gidişleri
Bize çöller öğretti denizleri
Yağmurlardan sonra büyük bir güneş
Bulut özletir gibi mavileri
Kaldırıldı bütün olmazlıklar
Yokluklar varlığıyla güneşlendi
Artık geçitsiz dağlara bile yol de
Hiçbir duruş tutamaz sevinçleri
Bir tutkunun anlamı olabildin
Dünyamıza getirdin ölmezliği
46

hıkışıklar süzülürken yere
Ufuk geçit verirken ilk güneşe
Karanlık sessizce mavileşirken
Papatyalar sarıya değişirken
Giyinirken kendini bütün dallar
Birer yeşil anı gibi yazılırken ağaçlar
Kuşlar ilk serinliklerini uyurken
Böcekler ilk şarkıya koyulurken
hk beyazlığı içerken sular
Düşlere gömülürken son kuşkular
Yalnızlık çekilirken uykulardan
Dinginlik çekilirken mor sulardan
Birkaç bulut aydınlanan ufukta
Pembe bir başlangıcı anlayınca
Birkaç kuş erken vurulmamak için
Sınırlarından kaçarken şehrin
hk öfkeler bilenmeden sabaha
Kapılar açılmadan yıkımlara
Umutsuzluk bırakıldığı yerde bitti
Kays'la Leyla çok uzaklara gitti
Şimdi onları bütün söylentiler
Çok değişik biçimlerde belirler
Şimdi anlatılır ki Kays ve Leyla
Birer bitmez sevinçtir uzaklarda

Derler ki o sabah umutlara değiştiler
Bütün açmazlarda kesin bittiler
Yalnızlığın çölünü bir günde geçtiler
Mavi kıyı ülkelerine gittiler
Ama Kays'dan çölde kalan anılar
Çöllerin genişliğine yazıldılar
Leyla'nın bütün bir bekleyişi
Umutlara tanrı diye bilindi
Derler ki çölü kuran altın kumlar
Biraz Kays biraz da Leyla'dırlar
Her çölde bir Kays ışığı yanar
Her bekleyişte Leyla'nın adı var
Hâlâ çölde Kays'ın gözleri
Aydınlatır masmavi sevinçleri
Hâlâ çölde Leyla'nın tutkusu
Yıkar bütün yalnızlık korkusunu
47

FERHAT İLE şİRİN

Padişah, kızı şirin'i çok severdi. şirin bir köşk istedi babasından. Köşk tam üç günde bitirildi. "Ama ben saçaklarında hiç görmediğim kuşla-
rın uçtuğu, duvarlarında hiç bilmediğim gemilerin hiç bilmediğim ül-
kelere sevinç taşıdığı, dört bir yanında atların hiç tanımadığım umut
ülkelerine doğru gittiği bir köşk isterdim" dedi şirin. En güzel resimle-
ri, en güzel işlemeleri en güzel renklerle yaratan Ferhat'ı sarayın bahçe-
sine yapılan bu yeni köşe getirdiler. Ferhat boyalarını açtı, her yanı
resimlerle, işlemelerle süslemeye başladı. Dünyamızın başına sarmış
bütün olmazlıkları, yüreğimize nereden geldiyse gelmiş bütün yanlış-
ları, kötölükleri yoksayan büyük bir yaratıcı çabayla işe koyuldu Fer-
hat. Boyalarla arasında kesin bir anlaşma vardı. Hiçbir şeyi umursa-
maz gibiydi. Oysa, yaptıklarını beğendiremezse boynu vurulacaktı.

Yaratanlar
Bağışlayın önce bizi
Her şeyi sizden aldık
Hiçbir şey veremedik belki size
Bizim yüzümüzden yalnızlığınız

Yaratanlar
Bizi hoşgörmeyin ama
Alın değiştirin bizi
Taşları yontu yapmaya
Değiştirin
Sabah akşam değiştirin içimizi

Yaratanlar
Aydınlığa çıkaran eller kutsal ellerdir
Siz baştanbaşa birer tanrısınız
Duyurun her duymazlığa sesinizi
49

Ferhat bir sabah vakti gene boyalarıyla söyleşirken, tuttu yemyeşil bir
yaprak işledi köşkün avlusundaki büyük çeşmenin taşına. Sonra yap-
rağa dönüp şunları söyledi:

Gözlerinin derininde bir sarı
Yaprak gibi sıcak yazdan geçecek
Bekleyecek uzaktan ilk rüzgârı
İlk sallantıda yerlere düşecek
İlk yağmurda ıslanacak saçları

ilk selin akışına takılıp gidecek
Bir ovada karşılayacak karı
ilk ayazda yüreği titreyecek

iz kalmayacak ondan baharlara
Çürüdüğünde yeşiller çıkacak
Artık ben yokum dediği gün
Topraktan papatyalar fışkıracak

Bir yokta geçirecek uzun yazı
Sonbaharı hele hiç duymayacak
Kimse gelmekte olan soğukları
Onu bulup da ondan sormayacak

Daha sonra o yaprağın yanına özgürlük kırmızısı bir sandal çizdi.
Kumluğa mor rüzgârlar getirdi. Dalgalar kıyıyı tutunca şunları söyledi:

Tutkularla açılır mısın sandal
Eski mavi büyük denizlere
Gider misin ışıkların ardından
Güneşin kuşkusuz battığı yere

Orada görülmedik umutlar bulur
Alır getirir misin kıyılarımıza
Büyük sevinç çığlıkları taşır mısın
Kara ve sessiz yalnızlığımıza

O deniz tarlalarında belki çiçekler
Yeşil uzaklıklara serer bakışını
Belki onlar bizden iyi bilirler
Umudun gizlisini aşkın saklanmışını
50

Gider getirir misin güzel sandal
Bize acılarda yok olmayanı
Büyüyüp büyüyüp de kuşlar gibi
Gün geçip alnından vurulmayı

Daha sonra da bu apaydınlık kıyıya bir atlı getirdi dağlardan. Atlıya bakıp şunları söyledi:

Taranınca sabahların saçları
Senin adın umut diye biri mi
Bir daha geçmez misin geçtiğini
Yakılınca külmeyen serüven

Senin adın bir atlı mı dağlardan
Başkaldırmış yokluğunun adına
Varınca atlı olmanın tadına
Senin için gitmelerin şehri mi

Senin karlı dağların var mı kıştan
Sunulacak umudun var mı yaza
Yoksa akşamüstünde kendini
Bırakacak mısın renksiz beyaza

Atını başıboş sürüp tarlaya
Topla diyecek misin yalnızlığı
Özgürlüğü ayrı ayrı kapılarda tutarken
Varlığın ve yokluğun uymazlığı

Yaratanlar
Her umudu bir kesinlik bildiniz
Sizden önce umut yoktu dünyamızda
Dünyamıza umudu siz getirdiniz

Sonu hiç gelmeyecek bir şarkıda
Siz işlediniz doğaya inancı
Kendinizden kendinizi yaratmayı bildiniz
Her şey bitmiş sanılan yerde bile
Yeni yontular kurdunuz kayalardan
51

Aşılmazlıklar gibi dikili dağlardan
Siz aşmayı bildiniz geçitleri
Siz bize kendimizi gösterdiniz
Siz bozdunuz doğada sessizliği
Yerine sonsuzluğu getirdiniz

Ferhat o sabah yaprağı, sandalı ve atlıyı çizerken, şirin bir köşede gizlice onu gözetliyordu. Baktı ki, düşlediği güzelliklerden de büyük güzellikler Ferhat'ın çizdiği, boyadığı resimlerdeydi. Usulca onun yanına yaklaştı ve dedi ki:

Bu kadar güzelliği kaldıramaz
Daha güzellersen yıkılır duvarlar
Böylesine eksiksiz bir türküyü
Duyanlar dinlemeye dayanamaz

Biraz çirkinlik kat yaptığına
O güzel çocuk yüzlerini sil biraz
O bembeyaz yeleli atları karala
Yerlerine yalnızlık çiz biraz

İyiden doğrudan ve güzelden
Birini görmezden gel hiç değilse
Boyadığın çiçeklerden birinin
Hiç değilse bir yaprağını kopar

Bir yerinde aksasın bu sonsuzluk
Yoksa yüreğimiz dayanmayacak
Hem bizim eksikli varlığımız
Senin eksiksizliğini zor anlayacak

Sonra aklından sökemezse seni
Ya bir çılgın olup çıkarsa şirin
Sonunda bir yalnızlığa düşerse
Sonsuzluğunla ödeyebilir misin

Ferhat, şirin'i görünce vuruldu. Ne gördüğü, ne duyduğu, ne yarattığı güzellikler içinde böylesine yüce bir güzelliğe raslamıştı. Dedi ki şirin'e:

52

Boyalarla işlediğim duvarlarda
Hiçbir güzellik ulaşamaz sana
Ben ne kadar benzetmek istesem
Hiçbir rüzgâr benzeyemez saçlarına

Güzelliğini aşacak güzellik yoktur

Onu ben istesem de yaratamam
Senin güzelliğini gördükten sonra
Artık ben boyalara dokunamam

Ben ki hep bir aşmaya inanmıştım
Ama senin varlığını aşamam
Gözlerinde parlayan yüceliğe
Yaklaşmak istesem de yaklaşamam

Eksiksizi ben sende gördüm ancak
Bundan sonra eksiksizi yaratmayı umamam
İlk yenilgim en yüce yenilgidir
Artık Ferhat'ın işi tamam

Neden bunca güzelliğin vardı da
Yeni güzellikler özledin boş yere
Neden böyle bir vuruşta yok ettin
Yoksa düşmanlığın mı vardı bana

Şirin karşı durdu Ferhat'ın sözlerine. Dedi ki:

Sen ki hep bir sonsuzun umudusun
Nasıl durur kalırsın yeniden doğmalara
Sen ki hep bir bitmezin şarkısısın
Nasıl boyun eğersin çaresiz kalmalara

Biz hepimiz bir tutkuya yaratıldık
Doğduk koyu ve yoğun yalnızlıktan
Biz ki durak bilmeyen yolcularız
Nasıl eksildik deriz zor yollardan

Artık yüklendik ya yaratmayı
Bütün güzellikler bizden sorulacak
İyiye ve doğruyu yüklendik ya
Düşüncemiz her zaman sonsuzu arayacak

53

Bütün yarattığını sil istersen
İstersen yeniden koyul yaratmalara
Kendini azalmayacak bir tutku say istersen
Yürü bizi bekleyen zamanlara

Güzelliğimi aşmanı isterim
Yalnız kalmak istemem ben doğada
Kendimi yarattıklarınla anlayayım
Daha yüce güzellikler ver bana

Ferhat da, her yaratan gibi, yaratmayı istemese de yaratacaktı. Şirin ona yepyeni güzellikleri duyurdu. Ferhat yepyeni güzelliklere doğru yürüdü. Şirin'in köşkü, artık, bir güzellikler cennetiydi. Çok zaman Ferhat da Şirin de her gün biraz daha büyüyen güzellikler karşısında şaşkınlığa düşüyorlardı. Güzelliğin kaynağı şimdi artık yalnızca Ferhat değildi. "Sende bulduğum güzellikleri çiziyorum durmadan" derdi Ferhat. Gün geldi, köşkün işlenmedik yeri kalmadı. Padişah, yaptıklarına karşılık Ferhat'a bir torba altın verdi. Ferhat torbayı köşkün bir köşesine bırakarak çıktı gitti. Giderken son bir bakışla baktı Şirin'e. Padişah olanları anladı, anlamazdan geldi. Onların birbirlerine zorunlu olduklarını anlayamazdı elbet. Ne de olsa padişahtı. Yaratmakla yönetmek anlamaz birbirini.

Günlerden bir gün şirin, Ferhat'a bir mektup yolladı. Mektubu götürecek ikiyüzlü, onu önce Padişah'a verdi. Padişah mektuptan hiçbir şey anlamadığı için ikiyüzlüye "götür ver bakalım altından ne çıkacak" dedi.

Mektupta şunlar yazılıydı:

Yeraltından çıkar gibi maden
Oydukça yalnızlık çıkarılır
Aradığın geçmiş günler içinde
Yalnızlığın bir karşılığı vardır

Geçmeye çalıştığın geçitlerde
Koca şehirler boyunca yılgınlık
Durup durup sessizliğe uzanır
Bulut tutar gibi tutar gökleri

54

Oyarcasına bir duyarlılığı
Öyle basıp geçmişler ki adım adım
Yüreğin işlek bir kaldırım
Korunduğun bütün zor zamanlarda

Öyle yürümüşler ki her yanından
Yıkım bile değil kalan geriye
Yeraltından çıkar gibi maden
Ölümleri oymuşlar yüreğine

İkiyüzlü, Ferhat'tan da şirin'e bir mektup getirdi. Ama önce Padişah'a okuttu mektubu gene. Padişah bu mektuptan da bir şey anlamadı. "Götür mektubu ver şirin'e, bakalım ne yapacak" dedi. Mektupta şunlar yazılıydı:

Adım adım eskiyerek bir gün
Bakarlar ki yırtılmış torba
Saman gibi dağılır ortalığa
Umut bilip ömrünce götürdüğün

Yeni bir göz gibidir karanlığa
Yıkımını ilk gören her duyarlık
Bir ada gibi çizer duruşunu
Her yanında denizden bir yalnızlık

Yüreğindeki kuş vurulur alnından
Boş kanatlarıyla iner yere
Umutları kapanır göklerine
Zaman denen sesler duyulmaz olur

Yavaş yavaş çekilerek bir gün
Bakarlar ki çöl basmış denizi
Artık onu aramayın gemiler
Onun için sular çoktan bitti

Yazdı. Şehir susuzluktan yanıyordu. Her yerde su arıyorlardı. Sarayda bir yudum su kalmayınca Padişah da arayıcılara katıldı. En önde Münecimbaşı büyülü sarkacıyla yürüyor, onu Padişah, vezirler ve halk izliyordu. Akşama kadar yürüdüler. Güneş batarken, aralarından ayrı-

55

lıp şehrin güneyindeki dağı aşmış olan beş kişinin dorukta el salladık-

larını gördüler. Biraz sonra o beş kişi eteğe indi ve dağın öbür eteğinde coşkun bir suyun sel gibi aktığını bildirdi. Münecimbaşı sarkacını o yöne doğru döndürerek bir şeyler mırıldandı ama, söyledikleri sevinç çığlıkları arasında yok oldu. Ancak, mühendisler Padişah'a bildirdiler ki, o su dağ delinmeden şehre getirilemez. Ertesi gün bütün halk dağı delmeye koyuldu. Gelgelelim, kayalar kazmalara geçit vermiyordu. Susuzluk son durağına geldiğinde, Padişah, dağı iki günde delebi-lene istediğini vereceğini bildirdi. Çığırtnklar haberi yaydılar. Bir öğle üstü Ferhat, Padişah'ın karşısına geldi.

Ferhat, Padişah'a dedi ki:

Kazmalar kürekler yetmez dağı delmeye
Yüreğinden vermedin mi dağ susar
Dağı delen deldiği dağdan güçlü gerek
Yoksa hiç bir susuzluğa geçit vermez kayalar

Ne istemek ne bilmek yetmez dağı delmeye
Sen aşmayı bilmedin mi dağ susar
Su oralarda akar biz burada yanarız
Dalarak pınarların eksilmez düşlerine

Dağ ne bilecek kendinden vermeyi
Kayalar susuzluğu ne anlamış
Yaşamayı bilmeyen bilmez ki yaşatmayı
Dağ bitmez bir sessizliktir yokluğuna inanmış

Yürek direnmeyi bilse çoktan delinmişti dağ
Çoktan yenik düşmüştü varlığında kayalar
şimdi o kuru çayda sular oynaşıyordu
şimdi kıskanç bir çöle benzemezdi sokaklar

Bu dağı tek başıma deleceğim
Başemeyi bilmeyen yüreğimle
Bütün susuzlara haber salınsın
Yarın suyu getireceğim şehre

56

Ferhat'ı dinleyen Padişah'ın sevinçle söyledikleri:

Bilsin güneş
Bir karanlıktan sonra güne açılanı
Yıkasın yağmur
Yanmalardan sonra kül başlayanı

Anlasın dereler sularını
Bütün kuşlarına saysın gökler
Renklerini tanınsın çiçekler
Başaklar kavrasın tarlalarını

Nasıl Ferhat dağları anlamışsa
Dağlar bütün geçmezliğe bitmişse
Giyinsin umudunu bütün sular
Dahu uzaklara sersin uzaklarını

Nasıl dağlar tutamazsa suları
Nasıl deniz yok etmezse gidişleri
Her kopan kayada parlayan alinteri
Silsin bütün ölüm korkularını

Duysun bütün sabahlar
Geceden umut diye gündüze bağlananı
Görsün bütün kayalar
Sarsılmazlığında bitimsiz duranı

Kullanılmış umutları çıkarıp atın
Varacağınız yerlere vardınızsa
Anılara hiçbir şey saklamayın
Eğer insan gibi yaşadınızsa

Eski sular düşlerini bırakın
Dağların ardında yeni sular var
Yeni sabahlarda delin dağları
Susuzluktan suya çıkın birdenbire
Yoksa düşler birden çoraklaşırsa
İnsan hiç anlamadan yalnız kalır

Kullanılmış umutları çıkarıp atın
Yorgun umut anı olup kalmadan

57

Gökler kadar özgür olacaksınız
Kendinizi yıkayın anılardan

Sabah olmadan daha, Ferhat kazmasını omuzlayıp dağın eteğine geldi. Başladı dağı delmeye. Her vuruşta adam büyüklüğünde kayalar koparıyordu. Öğleye doğru Padişah, yanında şirin ve adamlarıyla dağın eteğine geldi. Baktı ki Ferhat dağın yarısını delmiş. Ferhat gelenlerin yanında şirin i görünce sarsıldı. Şirin bir ara onun yanına gelerek kimseye sezdirmeden bir mektup bıraktı avucunun içine. Ferhat, ancak Padişah, şirin ve vezirler döndükten sonra mektubu açıp okuyabildi. Okur okumaz, olduğu yere yığılıp kaldı. Bir ara toparlandı, sırtını bir kayaya dayadı. İçinden, dağı da şirin'i de bırakıp, uzak, çok uzak yerlere gitmek geldi. Ancak, koca bir şehrin umudu olmuşken, dağı delmeden bir yere gidemeyeceğini düşündü. Yeniden kazmasını aldı eline.

şirin, mektubunda, önce, babasının şehre gelecek suyla birlikte düğün dernek kurarak kendisini vezirin oğluna vereceğini, bunun kendisi için ölüm demek olacağını, Ferhat'sız bir şirin düşünemediğini, tam bir açmazda olduğunu bildiriyor, sonra şunları söylüyordu:

Birden yaşadığım her şeyi ölmek
Her şeyi yeniden yaşamak istiyorum
Birden hiçbir şeyi duymak istemiyorum
Bitmiş bir şarkı gibi seziyorum kendimi

Yıkılsın istemiyorum artık duymazlığında dağlar
Baksın istemiyorum artık gözlerimi
Belki bütün bir evrenin güneşlerini
Belki ilk olarak ışıktan saymıyorum

Birdenbire söneceğini bilmezdim umudun
Sevincin böyle çabucak öleceğini bilmezdim
Böyle bir açmaza demir atmak nerelerden
Nasıl da birdenbire gelip buldu beni

Yeniden duymak istemiyorum yaşarlığımı
Hiç değilse bir gün ölmek bir tek gün
Ey bana kendini bir gün çok gören ölüm

Bir anlasan nasıl çok seviyorum seni
58

Ferhat, şirin'in mektubundan yüklendiği acıyıİa bir türkü söyledi.
Türküyü, arkasında sessizce duran şiriii in dinlediğini bilmiyordu.
Dedi ki türküde:

Sonsuz tutkulnrda aşar boşlukları
İner bir papatya sarısında güzellenir
Güneşin ilkbakışları vurunca
Gözlerin dinmezlikleri ummayan bir denizdir.
Yılları yürümüş ışıklar gibi uzaylardan
Gelir dönölmezliğin çizdiği yeryüzüne
Mavisi sessizlikte çoğalan gözlerindir
Akışını duyurur bitimsiz doğalardan
Sürer bir yaşarlıkta kesiksiz inanmayı
Dönmez çoktan eskimiş geçkin uçarlıklara
Yaşamaktan bildiği uzun bir dinmezliktir
Umutlanmaz korkak yalnızlıklara
İstesen de istemesen de anlamaz durmayı
Der ki -adım zamanlardır bitmişliklerde kalmam

Bir kere sana biçmiş ya kendini tamam
Hiçbir şey öğretemez ona sensiz olmayı
Şehir sudan umudunu kesmişti. Sessizce ölümünü bekliyordu. Kim-
senin dağın ardına gidecek gücü yoktu su içmek için. Gitmeye kalkan-
lar baygın yığıldılar dağın yamacına. Şimdi kayu bir sessizlik yalnızca
Ferhat'ın kazmalarıyla yırtılıyordu. Ferhat, üzgün, şiriri in mektubuna
karşılık olan türküyü söylediği zaman arkasında şiriri in bulunduğunu
bilmiyordu. Biraz sonra bir hısırtı oldu, Ferhat arkasına baktı, şirin'i
gördü. Kucaklaştılar. şirin, saraya dönerlerken, bir yolunu bulup
babasının yanından ayrılmış, koşa koşa Ferhat'ın yanına dönmüştü. Susuz-
luktan kuruyan gözleri, dudakları, artık son gücünü harcadığını göste-
riyordu. Uzun zaman birbirlerinden ayrılmadılar. Sonra baktılar ki
güneş batmaktadır ve su gecikirse şehir kırılacaktır, birlikte çalışmaya
koyuldular. Ferhat kazmasıyla kocaman kayaları koparıyor, şirin de
kendisinden umulmayacak bir güçle bu kayaları açılan tünelin dışına
çıkarıyordu. Şehir büyük bir sessizlik içinde yavaş yavaş erimekteydi.
Ferhat gittikçe koyulan sessizliği duydukça kazmasını daha büyük bir
hınçla sallıyor, güneş batmadan önce dağın ardındaki gür suyu şehre
akıtmak istiyordu. Açılan tünelin bir ucunda ışıklar kırmızılaşmaya,
59

tünelin içini karanlığa göğüs geren koyu bir pembelik sarmaya başla-
dığı sırada, güçlü bir kazma vuruşuyla düşen bir kayanın yerine dolan
mor ışıklar bu büyük çabanın sonunu müjdelediler. Ferhat daha sonra
suyla tünel arasına büyük bir ark açtı, suyun akış yönünü değiştirdi.
Biraz sonra şehirden gelen çığlıklar, ölüm saçan susuzluğun sonunu
bildiriyordu. Ferhat ve şirin, bir ağacın gövdesine sırtlarını dayadılar,
düşünceye daldılar. Gittikçe artan uzak çığlıklar arasında akşam pem-
beden koyu maviye doğru değişerek ilerliyordu. Bu güzel bitişin
kendilerinin sonu olacağını bilerek susuyorlardı. Uzun uzun sustular.
Sonra artık günün son ışıkları da uyumaya gidince, yavaşça yerlerinden doğ-
ruldular. O sırada ne Ferhat, şirin'in güzünden akan bir damla yaşı ne
şirin, Ferhat'ın gözünden akan bir damla yaşı görebildi.
Ferhat, şirin'e dedi ki:

Varlığın varlığıma karışacak
Umut yorulmaz bir atlı gibi çıktı geliyor
Dünyamızda gözlerinin vazgeçilmez mavisi kurulacak
Bunu hayır diyenler de biliyor

Ölümlerden ölümsüzlük devşirenlerde
Eski bir kolaylıktır kendinden utanmak
Çok eski bir zorluktur seni sevmek

Bulutların yağmurlardan koparıldığı yerde

İnançların durup kaldığı günde
Her direnç bizim için sonsuza açılıyor
Çöllerden daha kuru ve bitkin bekleyişlerde
Her umutsuzluktan sonra sular başlıyor

Sen yaşamsın bir yandan olmaza değişirsin
Yıkarsın bütün umudu geçilmez dağlarında
Bir yandan bize bütün maviyi getirirsin
Ölmezliği gök bilen kuşların kanadında

Umut olmazlıkları bilmeyen ülkedir
Hiç durmndan seni bana ulaştıran
Yalnızlık bir korkudur dönüp dönüp
Gelip gene kendisine başlayan
60
Şirin, Ferhat'a şu karşılığı verdi:

Deniz susayınca gök
Bir yağmur deniziydi çılgınlaşan
Sanılırdı ki bir gün saçlarından
Umulmadık denizler gelecek

Yaşar gibi mavisinde bir çiçek
Bir kuş bir ince uçuşu söyler gibi
Bir böcek bir ilk yazı anar gibi
Her yoklukta varlığın bilinecek

Gün bitince pembeliğinde akşam
Bir yeni gün umuduydu bekleyişle
Durmak bilmez yolcuydu
Daha yolcu olurdu hergidişle

Duyar gibi dönmezliği bir akış
Karanlığı bilmez gibi sabahlar
Saatlar bir inanca koşar gibi
Her bakışa gözlerini getirecek

Deniz başlayınca gök
Bir sonsuzluktan sulara karışan
Bir güneşsin güne doğduğun yerde
Kovulmaktan yorgun yolcudur akşam

Ferhat ve Şirin dağdan şehre indiler. Suya kanmış bir kalabalık her yanda sevinç gösterilerinde bulundu onlara. Ferhat da, Şirin de, suya kavuşan kalabalığın övgülerinden kurtulabilmek için koşarcasına sara-ya girdiler. Padişah ve adamları Ferhat'ı bekliyordu. Padişah, Ferhat'la Şirin'i bir arada görünce öfkelenmişti ama bir şey demedi. Ferhat'ı yanına çağırdı. Bir torba altın uzattı ona. Ayrıca, "dile benden ne dilerse" dedi. Ferhat, Padişah'a, altın istemediğini, yalnızca ve yalnızca Şirin'i istediğini söyledi. "Bir dağ delicinin Şirin'i istemesi büyük saygısızlık" diye bağırdı Padişah. Adamlarına bağırdı: "Götürün bu dağ deliciyi zindana atın, akıllanana kadar kalsın orada." Ferhat yorgundu, zindana girer girmez uykuya daldı.

61
Zindancılardan biri, gün doğarken bir mektup uzattı gizlice Ferhat'a. Mektup Şirin'dendi. Diyordu ki Şirin:

Seninle bir dönülmeze inanan
Her zaman seninle bir Şirin var

Sen git senin peşinden geleceğim
Bizi kolay ayıramaz korkular

Satır satır yazılsa da duygulardan
Ölümlere yokluklara ağıtlar
Unutulmuş serüvenler kadar sönük
Bir gitme umudu sana yeter

Yüreğinin derininde koşup duran
Çocuklar kadar korkusuz tutkular
Anlatır her uzaktan geçene
Dağların ardında gür sular var

Öğreneceğin hiçbir şey kalmadı
Yalnızlıklardan ve suçlu yasaklardan
Büyüteceğin umutlar yok
Umut çoktan çekildi bu saraydan

Bir gitme tutkusu sana yeter
Gitmesen de sen yolcusun burada
İçin bilinmedik dağlara doğru koşsun
Gözlerin gün boyu gezinsin ufuklarda

Bir gün sonra, gene gün doğarken Ferhat'a şirin den bir mektup
daha getirdiler. Diyordu ki şirin:

Yaşamak güvenemeden
Direnemeden tutulamadan
Harman yerlerinde savrulamadan
Uzun bir boşlukta gelip gitmek

Bir akşam bir bulutu özleyemeden
Bir ilkyaz yağmurunu isteyemeden
Kılıcının ucuna gelen sevinci
Çekip bir yalnızlığa işleyemeden
62
Birgecenin düşlerde uzayan yerinde
Kalmak bir yarına doğmayı bilemeden
Bekleyip en uzun yollardan özlemlerle
Bir tutku gibi çıkıp gelemeden

Yaşamak dalgasız sular gibi
Rüzgârsız yelkenler gidişsiz yollar gibi
Çekilmek kurumuş saksılar gibi
Pencere içlerinden kapı önlerinden

Yaşamak bitmişlikte uykular kadar
Büyüyüp kırgın kaygılar örneği
Bir uzağa çekilip dağlar gibi
Yükseklerin şarkısını söyleyemeden

Ondan bir gün sonra, gene gün doğarken, bir mektup daha geldi
şirin den Ferhat'a. Diyordu ki şirin:

Günler birer bekleyiştir geçilir
Inancında getirmez bir korkuyu
Koca şehir sana çok görse de
Aşılmaz dağlardan taşıdığı umudu

Sana zaman bir şarkıdır söylenir
Der ki çığlıklılırdan yorgunsan eğer

Umut gemileri batmadan daha
Kendini başka bir maviliğe ver

Başka bir rüzgârda yürü tutkuyu
Bir gün sevince varmayı bırakma
Tut ki boydanboya çöktü sevgiler
Soracağın ne kaldı yalnızlığa

Bilirsin ki dıştan yıkamazlarsa
Gelir içten alırlar kaleleri
Kavgada yere sermezler de
Kavgasız bırakırlar önce seni

Unutur musun bir gün
Seni sessizce arkadan vuranı
Yazık sana çok gördüler
Kavgada vereceğin bir avuç kanı
63

Şirin'in Ferhat'a gizlice mektup yolladığını duyan Padişah kızını yanına çağırttı ve "Üç gün içinde düşünün olacak, bilesin" dedi. Şirin, babasına, Ferhat'dan başkasını istemediğini, başkasına vermeye kalkarsa kendini öldüreceğini kesinlikle bildirdi. Padişah, Şirin'in bu sözleri üstüne iyice öfkeleni, Adamlarına buyurdu: "O Ferhat denen dağ deliciyi çıkarın zindandan, söyleyin ona, hemen bu şehirden çekip gitsin. Yoksa boynunu vurdururum." Şirin babasının yanından çıktığında yıkılmış gibiydi. Gene de umutluydu. Zindanın kapısına koştu. Adamlar Ferhat'ı çıkarıyorlardı. Şirin, Ferhat'a "dağlarda bekle beni" diyebildi. Hemen Ferhat'ı uzaklaştırdılar, götürüp şehrin kıyısına bıraktılar. Ferhat su getirmek için oyduğu dağa çıktı. Bir mağara oydu kendine. Orada yalnızca acılarını ve umudunu yaşamaya koyuldu. Düşün başlamak üzereydi. Ertesi gün çalgılar çalınacaktı. Vezirin oğlu traş olmuş, yenilerini giymişti. Sarayda başdöndürücü bir gidiş-geliş göze çarpıyordu. Kadınlar Şirin'i kandırmaya çalışıyorlardı uzun uzun. Sözü biri alıyor, öbürü bırakıyordu. Şirin susuyordu. Bir fırtına öncesinin sessizliği gibiydi. Üstünde ne yapacağını bilenlerin dinginliği vardı. Su şaşırtan ve korkutan dinginlik, akşama doğru kesin bir sevince bırakmıştı yerini. Son dakikaya kadar Ferhat'a kavuşmayı deneyecek, kavuşamazsa odasının penceresinden usulca aşağıya bırakacaktı kendini. Yaşamakla da, ölmekle de Ferhat'ın olabileceğine inanıyordu. Gülüyor, şarkılar söylüyordu. Akşam geceye doğru değişirken, sarayın kapısını bekleyen bekçinin yanına gitti. Ondan kendisini kapıdan bırakmasını istedi. Şirin, sarayın kapısındaki bekçiye dedi ki:

Gün doğdu umut kırıldı
Bırak beni gideyim
Dünyam bütün karardı
Bırak beni gideyim

Ben topraktan ayrılamaz bir suyum
Denizlerini özleyen gemiyim
Uçuşlara susadı kanatlarım
Bırak beni gideyim
64

Çekildi özsularım dallarımda
Onmaz bir durgunluğum yalnızlıkta
Her geçen gün biraz daha geceyim
Bırak beni gideyim

Tutkuyu tutma kapılarda
Nilüferler boşulmadan sularda

Acılar onu yıkmadan dağlarda
Bırak beni gideyim

Nasıl olsa yolum çizili benim
Ben ya Ferhat demişim ya da ölüm
Ey benim yoldaşım urnut gözlün
Bırak beni gideyim

Bekçi sessizce açtı kapıyı, tek söz söylemeden. Şirin gecenin karanlığında usulca süzüldü dışarıya. Karanlığı boydanboya koşuyordu. Ferhat'ı bulmak için sabahı beklemeliydi. Bir ağacın dibine çöktü, beklemeye başladı. Gece bitmek bilmeyen bir ağırlık gibi uzadıkca uzuyordu. Şirin, uyanık, düş gördü sabaha kadar. Bu düşlerin her birinde, kendisini çoğaltan, yücelten, kendisinin çoğalttığı, yücelttiği Ferhat vardı. Sabahı anlatan ilk ışıklar Doğu'da kıpırdanmaya başlayınca, Şirin, "ölüme de, yaşamaya da benzer bir gün doğuyor" dedi. Gün doğudan ilerledi, Şirin'in ayaklarına kadar geldi ilk ışıklarıyla. Şirin dağa doğru yürümeye başladı. Dağ onu yokuşunda engelleyecek yerde, onun yürüyüşüne yürüyüş, gücüne güç katıyordu. Uçuyordu sanki dağın yükseklerine. Ferhat'ın mağarasının dorukta olduğuna inanıyordu. Doruğa yaklaşıncı "Ferhat" diye seslendi. Şirin'i özlemle kucaklayan Ferhat ona şunları söyledi:

Umutların doğduğu yerde geldin
Güneşle birlikte doğdun sabaha
Madem ki böylesine güzelliğisin
Bir dağ çiçeği taksan saçlarına

Sarsılmazlığında bir kalesin
Dünyada hiçbir ordu yıkamaz burçlarını
Kıyıları çok uzak bir denizsin
Benim diyen geiniler geçemez dağlarını
65
Gülünç ettik ya ölümü ona bak
Yaşarlığı en kesin belirleyebildik ya
Artık ölüm her yerde utanacak
Ferhat ile Şirin'e göz koymakla

Kucağında ölüme ölüm demem
Umudunda yok olmalar bir hiçtir
Gökleri mavisinden koparmak isteyene
Artık ölüm bir çıkar yol değildir

Ölmezliği bulduk ya sonunda
Varlığımızla yarattık sonsuzu
Haydi kalk uzaklara gidelim
Ölüm sonsuza bölmeden umudumuzu

Şirin'in Ferhat'a söyledikleri:

Ölümler kolay sandı sevinçleri
Bire ona yüze bölerim sandı
Duyuyorum en güzel sabahımda
Ölüm boş yere yokluğa inandı

Ölümler kolay sandı bitişleri
Bir kılıçta sonsuza yıkacaktı
Biliyorum en güzel inancımla
Ölüm kendine yok yere inandı

Ölüm her günkü gücüne yanıldı

O sandı ki dur dese duracaktık
Ölüm belki de bizi çocuk sandı
Onu görür görmez açlayacaktık

Bir korkuyu sunacaktı da bize
Korkuda çöller gibi yanacaktık
O sandı ki o bize inanmazsa
Biz ona çaresiz inanacaktık

Ölümler kolay sandı sevinçleri
Bire ona yüze bölerim sandı
Biz bir olmuş iki aynı inançtık
Ölüm eksikliğinde kalakaldı
66

Yaratanlar
Birer sonsuzluksunuz
Olmazı yoksadınız bir evrende
Ölüm alsa neyi alacak sizden
Ölüm verse ne verecektir size
Siz her açmaza birer umutsunuz

Ölümünüzde suçumuz büyüktür
Yaşarken acı çektiniz
Ondan da biz suçluyuz
Neyleyelim siz sonsuz büyüktünüz
Biz pek ayak uyduramadık size
Bizi size bırakmadı korkumuz

Uyamadık büyüklüğünüze
Siz birer tanrısınız

Ferhat ile Şirin dağı aşıp bilinmedik uzaklara doğru yürümeye başladılar. Oysa büyük bir kalabalık peşlerindeydi. Onlar su başlarında dura dura, çiçek toplaya toplaya ilerliyorlardı. Kalabalık, kızgın bir çabayla koşturuyordu. Başta büyümlü sarkacıyla Müneccimbaşı, onun yanında Padişah, arkalarında vezirler ve damat, daha arkada da cellatlar vardı. Bir su başında yakaladılar Ferhat ile Şirin'i. Önce Ferhat'ı Şirin den ayırmaya çalıştılar. Ayıramadılar. O zaman cellatlardan biri Ferhat'ın sırtına bir bıçak sapladı. Ferhat, Şirin'le birlikte yere yıkıldı. Şirin'i götürmeye gelen Padişah kızının üstüne eğildi. "Kalk artık, bu iş bitti, gidiyoruz" dedi. Bir de baktı ki, Şirin de Ferhat'la birlikte gitmiştir. Padişah yanmasına yandı ama, ölümlerin ardından yanmak dayanmak mıdır? Şimdi yüzyılların basıp geçtiği bu uzak ülkede Ferhat ile Şirin her olmaza başkaldıran birer umut olarak masallarda, türkülerde, sevinçlerde, tutkularda, inaçlarda yaşarlar. Kime sorsanız, Ferhat ile Şirin in öldüğünü söyleyemez. Ölümün el uzatamadığı yeredir onlar, onlar ölümsüzlüğün kendisidir. Yaşarken dirençtiler, yaşarlıkları bitince ölümsüz oldular. Ölüm bir yoketme tanrısı olmayı onlarla birlikte elden kaçırdı. Ferhat ile Şirin'den beri ölüm, yalnızca yaşamayanları alıp gidiyor. Bir direnci, bir güzelliği, bir inancı yaratmışlar için ölüm, o günden beri çaresiz bir gülünçlüktür.

67

ARZU İLE KAMBER

Horasan çarşısı sessiz
Alınca bir yerine iki almalı adam
Ey biri beş sayan bezirgan
Tutkuyu anlar mısın
Saçak saçak uçuşurken serçeler

Horasan çarşısı uzun

Düşününce aşk düşünmeli insan
Ey çarşıda dolaşan alıcılar
Bir bilseniz sevinç ne güzel şeydir
Büyük büyük kaçışırken korkular

Horasan çarşısı çirkin
Halılarda uçan güzel turnalar
Bu yalnızlıkta nasıl durursunuz
Toza bulandı çocuk gözleriniz
Çabuk kaçın Horasan çarşısından

Horasan çarşısında bir çocuk
-Yalnızlık sızıyor duvarlardan-
Kanadı kırılmış bir kuştı çocuk
Saçları yorgunluktan ve tozdan
Rüzgârlandı içindeki korkuluk

Horasan çarşısında kadınlar
Korkular kuşkular ve şarkılar
Dalgalanır dururdu boşluklarda
Horasan çarşısından umut yok
Deyip ağlardı çocuk

Gülerdi gül gözleriyle aydınlığa
Bir yanda sessizce oyuna daldı
-Kamber Kamber Kamber
69

Ses öfkeden yanardı
Oyununu bırakır işe koşardı çocuk

İnce bir yoldur zaman
Atlarla çok uzaklara taşınır
Anılar bulutlanır
Anılar yalnızlıktır
Duran bir sudur zaman

Duygusuz bir yoklukta gider gelir
Bir onmazlıktır zaman
Düşlerden sıçrayarak uyanılır
Bir gün döner bakarsan
Duran bir sudur zaman

Rüzgârda bir korkudur geceleri
Kavaklarda yalnızlığı başlatan
Ay günlerdir değirmi
Bir boşluğu durup durup okşayan
Duran bir sudur zaman

Horasan çarşısı bitti Kamber'e
Babasını tek kurşunla vurdular
Anasını bilmezdi
Horasan çarşısında Kamber'i
Bir saksı çiçek gibi soldurdular

Bir kiraz gibi düşürdüler yere
Dünyayı yok ettiler Kamber'e
Kamber ağladı sustu
Kamber daha çocuktu
Bir umuttu üçe beşe böldüler

Kamber i Horasan çarşısından aldılar

Kocaman bahçeli bir eve götürdüler
Kamber'e bir ana bir de baba buldular
Yanar dururdu Kamber
Çocukluğu Kamber'e çok gördüler
70

Arzu evin tek kızıydı
Yeni kardeşi oldu Kamber'in
Bahçe büyüktü
Elmalar kırmızıydı
Rengi mora çalardı sevinçlerin
Gök ağaçlar arasından dallanmış görünürdü
İlkyaz boyu çiçekler yarıştı
Düşlerinde menekşeler uçuşurdu Kamber'in
Zaman sabah açan akşam solan çiçekti
Her günbatımında kıpkırmızı üşürdü
Uyurdu yavaş yavaş yokluğunu
Sabahla uyanırdı
Gök uzak bir denizdi
Güneşin çok uzağında dalgalanırdı
Soluğu kesilirdi Kamber'in
Arzu'nun saçları yumuşaktı
Bakışlan tutkundu
Dağlar uzak adalardı uzak denizlerde

Artık Horasan çarşısı yok
Zaman tahtalar gibi tozlanmıyor
Sabahlar kırgınlıklarda beyazlanmıyor
Horasan çarşısı çoktan bitti
Halılardan çoktan kaçtı turnalar

Arzu'nun gözleri bir sevgiye bakıyor
Zaman dinginliklerde yavaşlıyor
-Her gün biraz daha göklerindeyim senin
Her gün daha çok kanatlıyım
Daha sonsuz geliyorum uzaklarına

Kamber bir gül koparıyor Arzu ya
Dallar yavaş yavaş rüzgârlanıyor
Tutku sessiz bir uykuya dalıyor
Dinmez bir akış oluyor yamaçlar
Gelip birden konuyor saçlarına

Arzu bir gün dedi ki Kamber'e
Güller asmalar zambaklar
71

Bütün çam ağaçları
Saklamak istemez ne rengi ne kokuyu
Ne bütün bir güzelliği saçak saçak
Sandığımızdan beyaz adalardır bulutlar
Durmadan seğirir bir yağmura
Yağmak için yapıldığını bilir
Kollamak bir rüzgân kopmak için dalından
Günleri eğirmek bekleye bekleye
Bir yıkım olursa neye yarar
Çabuk davranmalıyız
Umutsuzlar korkaklar sevgisizler
Biraz daha geç kalırsak sevinci yıkacaklar
Ekini ovada unutacak ekinci
Her şey bizde bitmeyecek elbette
Belki her şey bizimle başlayacak
Ürkek bir ceylandı diyecekler ..

Bir kuştı uçu yuvasından
Büsbütün büyüdü bütün sarp kayalara
Bir kuştı uçu yuvasından
Bir daha geri dönmedi ağaçlara

-Çiseler durur ışıklar akşama
Ağaççilekleri çobanpüskülleri çiğdemler
Beni alır götürür sonsuza
İlinmaz hiçbir rüzgârla tutkum
Bitmezlikte güneşi giyinirim
İğdeler çiçeklenir
Her baktığım yerde seni görürüm

-Konaklayıp bir umutta eritmek zamanı
Durulmak kandırarak tutkuları
Sevinçleri bekleyişle geçiştirmek
Bir bitişi anlatır yoksamakla
Dayanamam ölürüm

-Benden yana seninle başlayacak
Bütün çoğalmaların tek anlamı
İkiyken sonsuz olmak
Kesin seni duymakla başlayacak
Sonsuza gökler gibi koşacağım
Bir uzayı hiç durmadan yürüyerek
Bir gün bile kalmadan durgunlukta
72

Kamber dedi ki Arzu'ya
-Bütün çirkinlikleri utandırmak için
Tanrılaşan bir sevgi gerekirdi
Gülünç olsun diye bütün iğrençlikler
Bir sevgi gerekirdi
Işıklarıyla bütün bir olmazlığı yıkayan
Yücelerek yüceye inandıran
Bir sevgi gerekirdi korkulara
Tutkuyu inanç diye getirerek dünyamıza
İçimize bir güneş gibi doğan
Kuyularda su dağlarda kar
Denizlerde mavilik kadar dönülmez olan
Bir sevgi gerekirdi boşluklara
Bir sevgi gerekirdi sarsılmayan
Bin savaşta çökmemiş kaleler gibi
Umutlar gibi ses verip uzaktan
Bir gün yakına getirip kendini
Hiçbir gize sığınmamış bir doğru
Gibi birden ışıyan
Bir sevgi gerekirdi bitmişliğe
Bir sevgi gerekirdi en başından

-Ben bir yüceyi istesem
Yaratabilir miyim gözlerinle
Hiç kırılmayan bir dal olmak
Dalgalan hiç dinmeyen bir deniz
Hiç durmadan güneşe açık bir gök
Dinmeyen direniş sönmeyen ışık olmak
Ummak kadar kolay mı

-Yanıılır da yüreğimiz
Bir olmaza boyun eğiverirse
Kesin gülünç düşeriz

-Yoksa ben gözlerimle anlamışım
Her tutkunun yolu yüceden geçer
Her güzeli duruşunda görmüşüm
İyiye umudunda tanımışım
Sevincinle sevinmişim
Seninle bir direniş inancı getirmişim
Her başlangıca ve her bitişe
73

Bırakın görünmeden büyüsün
Taşlar arasından bir gün uzanıverir
Beklenmediği yerde bir sabaha

Bırakın görünmeden büyüsün
Görünmeden giyinsin dikenlerini
Yoksa gelir biri koparıverir

Morluğunu taksın yaprağına
Kendini ince ince işlesin
Önce güzelliğini yaratsın

Bırakın görünmeden büyüsün
Büyümeden açılmasın rüzgâra
Soluk soluğa doğmasın zamana

Bırakın bir ara yalnız kalsın
Kendini anlasın uzun uzun
Anladıktan sonra gelsin sabaha

Arzu'nun anasıyla babası
Sezdiler bu sevgiyi
Büyümeden yokedelim dediler

Arzu'nun anası çıkıştı kızına
-Kamber senin kardeşin
Nasıl ona bir başka gözle bakabilirsin
Sonra nasıl kardeşim dersin ona

Arzu dedi ki anasına
-Böyle çıkışma bana
Sevgide bir ayırımım yok benim
Ben sevgimi ayırmam üçe dörde
Sevdiğimi tek sevgiyle severim
Sevgiyi kendim yaratmadım ki
Hazır buldum kendimde
Senin sevgiden korkun ne ki
Kamber benim kardeşimse kardeşim
Kamber benim daha çok can yoldaşım
Yalansa kendim uydurmadım ki
Ben Kamber'i sevmekten öte sevdim
Sevmekle bir kötülük etmedim ki
74

Arzu'nun babası çıkıştı Kamber'e
Aramıza sonradan geldin ama
Seni kendimiz kadar sevdim
Arzu senin tek kardeşin dünyada
Nasıl ettin sevmeye kalktın onu
Benim aklım ermiyor bu yanlışta

Kamber de dedi ki babalığına ,
-Sevgi aklın yetmediği ülkedir
Ben anlasam sana da anlatırdım

Kendiliğinden doğdu
Kendiliğinden ışıdı ufukta
Ben hiçbir şey yapmadım
Kızma bana
Git dersen bugün çeker giderim
Unut dersen o benim işim değil
Kendiliğinden esti
Kendiliğinden geldi bir yaz gibi
Bir de baktım ki konmuş dallarıma

Ana ve baba sessizce geçiştirmek istediler
Zaman bu sevgiyi unutturur dediler
O günden sonra Kamber her gün toprakta çalıştı
Arzu iş işledi odasında
Birbirleriyle karşılaştıklarında susarlardı
Sözleri çok aşan bir susuşla

Birlikte olmak hem bir güzellikti onlar için
Hem dayanılmaz bir zindandı
Konuşmadan anlatmadan bilmeden
Yalnızca duruşlarda okumak duyarlılığı
Her gün daha zor geldi ikisine de

Büsbütün ayrılmaktan iyiydi ama
Kapılar kapatıldı mı bir tutkuya
O tutku ya çılgınca taşmak ister
Bütün yakınlığı tutan kapıların dışına
Ya da çekip gitmek ister
Kimselerin bilmediği uzaklara
Tutku bir umutsuzluğu beklemekle avunmaz
75

Zaman bir gül dalıdır
Açılır her sabahta bir ilkyaz
Her akşam kırmızıdır
Zaman boş bir tarladır
Tohumlanır tutkuya
Sevgiye her sevinçte inançlanır
Zaman boş bir kuyudur
Sularla beyazlanır gecelerde
Sevgiyle ışıklanır
Zaman bir yalnızlıktır
Seni sende tutarsan
Zaman gür ormanlardır birdenbire
Zaman bir çocuk yüzüdür
Sevildikçe büyür güzelliğini
Zaman bir gül dalıdır
Günler geçmek bilmedi
Ne gün doğdu sabaha bir çırpıda
Ne yılları yürümeden akşam oldu
Saatler bir yüzyıldı
Uzardı geleceğe kavgalarla
Sessizlikte bitirirdi kendini
Çağlardan daha büyüktü günler
Ağır ağır taşınan bir kurguydu
Dağlar gibi uzaktan uzağa
Aydınlıktan kaçardı saklana saklana
İür ateşti görünmemek için
Dumanlarını kendine gömerdi
Arzu bir gün Kambel-'e dedi ki
-F3itmeyecek bir acıyı yürümek sonuna kadar
Sana nasıl geliyor bilmem ama

Dayanılır gibi değil
Senden ayn olmak ve inanmak sana
Sonu yok bir gidiş gibi geliyor bana
Yıkacaklarsa yıksınlar
Gücüm kalmadı artık
76

---Gel isteyelim bunu onlardan
Yapılamaz bir şeyse yıkılsın
Her gün biraz daha büyüyen tutku
Sönmek için umut bilsin umutsuzluğu
Onlara diyelim ki
İşte hazır iki can
Ayrıksa ayırın yıkmaksa yıkın artık
Öldümkse öldürün
Dayanılır gibi değil
Aralansın bu karanlık .
Sevgimiz güçlüyse yaşar gene
Gene sensizliği yokluk bilir
Güçlü değilse sönecektir
Yaza vurgun kar gibi eriyen eriyen
Öleceği varsa ölür
Yeter ki sürmesin bu sessizlik
Bir gün ikimizi de çağır eder
Özlem nasıl bitecekse bitsin artık

Kamber de dedi ki Arzu'ya
-Biz sevgimizi ölsün diye yaratmadık
Can vermelidir vuruşa vuruşa
Ya da yaşamalıdır
Ama direnecek gücü yoksa
Söyle onlara bitirsinler

Arzu dedi ki Kamber'e
-Baştan güçlüyüm sandım
Dağlar denizler kadar
Yazık baştan beri savaşmadım
Bir yanda senle olmak sarp kayalar
Bir yanda sensiz olmak bir uçurum
İki arada kaldım

Kamber de dedi ki Arzu'ya
-Mutluluğunun en güzel yerine
Bir karakış gibi geldim bilmeden istemeden
Gene karakış gibi
Birdenbire çekilen bir bulutla giderim
Biliyorum çoktandır uzaksın güneşten
Işığa ve maviye özlemlisin
77

Bir iki fırtınadır en sonunda
Eksiksiz gökleri başlatmak için
O kadar öfkelenme karakışa
Karakış da yaza değişmek için
Yeter ki git de bana
Git de bugün gideyim

Arzu koştu anasına
Dedi ki
-Cellattan da mı kötüsünüz
Yeter artık bitirin
Bir adamı bir kere öldürürler
Aralıksız çekmezler ipe her gün

Öldüğünü anlayınca diriltip
Yeniden öldürmezler
Yeter artık bitirin
Kamber'i atın evden
Tutup beni de evlendirin
Yapın bunu
Bir gün bile sönsün istemezseniz kinim
Sizi kötülükten de büyük saymam için
Yağlayın ipinizi cellatlarım
Darağaçları kurun gönlünüzce
Yaşamayı direnmeyi bilmeyenler deyin
Böyle iğrenççe çekilirler ipe
Sonra yazın taşımın üstüne
Savaşlarda ölmedi
Getirdi boynunu uzattı ipe deyin

Anası Arzu'ya dedi ki
-Seni ipe çeken varsa babandır
Bu aşk bitmezse vururum Kamber'i diyor
Yakında seni evlendirecek
Üç güne kadar görücü geliyor
Seni isteyen bir başka şehirden
Ömrün boyu Kamber'in yüzünü
Üç kere ya görür ya görmezsin
Sen onu unutursun
O da seni unuttur
78
Tasalanma onun da anasıyım
Arzu da Kamber de tek kişi benim için

Arzu'nun annesi o gece dedi ki kocasına
-Arzu artık Kamber'i istemiyor
Atın bu kötüyü evden diyor
Ben sana demedim mi
O da anladı sonunda başına geleceği
Kamber salağını önce bir güzel dövmelisin
Sonra da bir tekmeyle atmalısın evden
Önüne baka baka giderken
Beynine bir kurşun sıktırmalısın

Kamber gün doğarken usulca çıktı evden
Şöyle dedi giderken

Bırakıp gitmek çok uzağa
Bırakıp gitmek azalmış
Bırakıp gitmek çok uzağa
Bırakıp yalnızlığında yarım kalmış

Bırakıp gitmek zamanların
Getirdiği yorgun dinlenmişliği
Bırakıp gitmek dinmişliği
Aralıksız anısıyla çağların

Bırakıp gitmek akşamların
Kuşkular sızdıran şarkısını
Bitmişliğin bizde kalan anısını
Sessizce bir kıyıya bırakıp gitmek

Bırakıp gitmek uzaklara
Koparak balçığından anıların
Bırakıp gitmek kendisiyle

Bir  m r boyu aldanmışı

Duymazlığında bırakıp gitmek
 l mleri gökler genişliğince
Bırakıp gitmek her şeyi
Buzdağları gibi yerli yerinde
79
(Sen de her savaşçı gibi kendini
 l me ve ayrılığa alıştırıyorsun
Güzel kavgalar için

Eski bir gemi batar gibi batınca şehir
Eksiksiz bir karanlığın sularına
Senin gözlerin savaşlara parlar

Yalnızlıktan ka amadığın zaman
Yalnızlığı en yakınına getir
Dedikleri kadar korkunç değil akşam
Hatta bazı akşamlar kadifedendir

Sarsınca mavisizlik göklerin dengesini
Akşam bildik bir konuktur ülkemize
Sana der ki - inançta yalnızlıkları bırak

Yalnızlıktan şehirler kurmak istemezsen
 ık şehir dışına dağlardan bak
Sen de her savaşçı gibi kendini
Bir gün geri dönmemeye alıştır)

Güneş yükseldi
Işıklarının vurdu yere yer yandı
Akşam oldu gece bastı tanyeri ağardı
   gün yol gitti Kamber
Yemyeşil bir şehre vardı
Sabahtı

   günlük ekmcęinin son kırıntısını yedi
Son yudum suyunu içti matarasından
Bir ağaç gölgesinde uyuyakaldı
Biraz sonra bir el sarstı Kamber'i
-Ey yabancı burada açıkta yatma dedi
Uykun varsa sana yatak serelim

Yaşlı adam tuttu kolundan Kamber'in
-Anlat dedi nereden gelir nereye gidersin
işin ne yurdun nere sen kimsin
Kaç gün yol y r d n ki yorgunsun bu kadar
Ayrılmaktan mı gelirsin kavuşmaya mı gidersin
Gel şurası evimdir dinlen biraz
80

-Horasan  arşısında  ocuktum
Bir sabah babamı tek kurşunla vurdular
Anam yoktu yalnız kaldım
Tutup beni başkasına verdiler
Gün geldi Arzu'ya tutuldum
ikimizi ayırdılar
 ıktım yollara düştüm
   gün üç gece yol yürüdüm
Ağacın dibinde sızdım
Sen uyandırdın beni

Yaşlı adam dedi ki Kamber'e
-Desene yiğit yalnız kaldım
Tutunduğum dallar hep kırıldı desene
Desene göklerde barınamayan kuştum
Vurulmamak için kaçtım desene
Ben de bu evde bu bahçede
Umutsuzluk kadar yapayalnızım
İstersen burada kal gitme
Can yoldaşım olursun
Gün gelir sevdiğine kavuşursun
Ya da unutursun yavaş yavaş
Ayrılığı kendine yıkım etme

İnce bir dokunuşla aralanır geçitler
Dağlar yeniden tükenir yeniden kurulmaya
Zaman geçer günün çemberlerinden
Yokluğunda kışkırtılmış kurgular
Yeniler kuşkuları
Başlar umutlanmaya

Saçın gökyüzlerini kurduğu çağdan beri
Doğa böyle bir olay görmemişti
Sardı gözlerin zambakları
Akşamlar güne doğru çiçeklendi
Varlığın onaylandı
Her gün sonsuza doğru

Dağlar yeniden ağarır
Çarpan bir yürek gibi
Yeniden kurulmaya
81
Gene yağmurlar iner seni benden sormaya
Gene kuşkular geçer adınla unuttuğum
Göçlerden döner kuşlar

Akşam her gidişinde seni anar
Der ki -alışılmıyor yokluğuna
Bütün çıkış kapılarını tuttun
Kapadın geçitleri

Bir gün yaşlı adam dedi ki Kamber'e
-Geceden sonraki ilk ışıklar
Bize söyler ki gün doğacak
Işıklar gelmeden günü bekleme
Karlar erirken yüzüne vuran sıcak
Yemyeşil zamanların elçisidir
Ayazlardan umamayız yazları
Bulutsuz yağmurları ummak olur
Yüreksizlikte ummak sevgileri
Küçücük rüzgârlardan
Bir fırtına gücü beklemek haram
Biz yaratılmışlığa yetmeyeniz
Yaratarak varoluruz her tutkuya
Hoşgör bilgiçliğini
Bir şey söyleyeceğim kızma bana
Bitmez düşüncelerle yok etme kendini
O da yaratacaksa git yarat birlikte
O bir kaçaksa yaşamakta
Sen bir başka kaçaksan
Boyun eğmelisin bu sessizliğe
Dediğin gibi ölmez bir tutkuysa

Nasıl olsa gelip bulacak seni
Dediğin gibi bir tutku değilse
Seni nasıl olsa unutacak

Gelin biz Arzu'dan haber verelim
O savaşlar yılgını tutkuludan
O güzelliğin adını analım
Ne kadar anlatsak azdır diyelim
Yılgın diye geçmeyelim biz ondan
82

Görücüler beğendiler Arzu'yu
Armağanlar sundular
Yaz bitmeden düşün yapılsın istediler
İki günde bir gelip yokladılar
Hazırlıklara başladılar

Ama Arzu kendinde değildi
Tek söz bile etmeden kimseye
Boyun eğdi yazgısına köşesine çekildi
Ağladı ağladığını göstermedi
Sıçrayarak uyandı kaç gece uykusundan

Her sabah cama konan bir kuşla dertleşirdi
Kuş derdi ki -Kamber çok uzaklarda
Ne yaparsan yap bu işe başlama
Ya da çağır onu gelsin
Eğer gelmezse boyun eğ yazgına

Düşün günü yaklaşırken
Arzu dedi ki anasına
-Kamber'i düşünöme çağırın
Son olarak görmeliyim onu
Nerede buldurursanız buldurun
Size kesin söylüyorum
Kamber'siz düşün olmaz
Gönlünü almalıyım
Beni hoşgör demeliyim
Bağışlasın önce beni
O zaman rahatça gidebilirim
Bunu böyle kesin söyle babama
De ki düşün için Kamber'i istiyor
Gelmezse gitmeyecek

Anası yalvardı ama dinletemedi
Konuyu o akşam açtı kocasına
Adam küplere bindi
-Kamber'le ikisi bir dolap çeviriyor
Buldururum buldurmasına ama
Düşünden sonra bir kurşun sıkarım kafasına
Bunlar beni gülünç etmek istiyor
83

Zamanı boş geçişlerde eskiten
Bir tutkudur biterse kalmaz adı
Tutkuyu yontulara yazan yazdı
Geçen geçti en zorlu geçitlerden

Sen bir nisan sabahını uyurken
Limonlar çoktan çiçek açtı
Sen usulca düşünürken kavgayı
Çoktan sıyrıldı kılıçlar kınından

Görünüşlerde bulup ölmezliği
Kendini hiç karşılıksız öneren
Sanki bütün şiirlerden ne kaldı
Yalnızlıklar umudu söylemezken

Gözlerin gene sevdaya daldı
Dar odalarda geçip giden
Onlar senin umudunda dağlardı
Payını ilk alandı güneşlerden

Geceye doğru ay yürüdü
Gümürlen sulara doğru koştı kuşlar
Sessizlik dalga dalga uyudu
Düş görmeye başladı kuşkular
Ağaçlar sallanmadı rüzgârda
Dingin bir yokluğa durdu dallar
Çok uzaklarda bir sonbahar
İlk serinliğini yolladı karanlıklara
Zaman sustu saatler konuştu
Tıkırtılarla söylendi durmuşluğu yavaşça
Arzu başucundaki ışığı söndürdü
Bir atlı sessizce şehirden çıktı
Atını hızla sürdü uzaklara
Kimseye duyurmadan nal seslerini
Gün doğan yere doğru uzaklaştı
Atlının üstüne gün ağırdı
İlk kuşlar öttü uyanan sulara
Ay ışıklarını sardı sarmaladı
Kimsesiz bir beyazlığa büründü
İlk parıltılarda uyandı ağaçlar
Gün yeşerdi ufukta
84

İlk uyanışın sesleri koyuldu
Arzu daldı uyudu
Rüzgâr vurdu kuşların kanadına
Güneş dağların ardından yükseldi

Atlı Kamber'i günlerce aradı
Yaşlı adamın evinde buldu
Arzu'dan selam getirdi
Yakında düşün olacak
Seni düşünün çağırıyorlar dedi
O gece konuk oldu Kamber'e
Ertesi sabah atına atladı
Kamber'den aldığı mektubu
Katladı koynuna koydu
Akşama doğru Arzu'ya verdi gizlice

Kamber'in mektubu der ki
-Umulmadık yerde doğan gün gibi
Çağrınla vuruldum yeniden
Üç güne kalmaz gelirim
Bir gece yarısı pencerenin altında
Bir atlı bekleyecek
Seni bilinmez ülkelere götürmek için
Günü doğana kadar inmezsen
Geldiği yoldan geriye dönecek
Üç güne kadar bir atlı
Pencerenin altına gelecek
O benim

Arzu'nun babasına dedi ki atlı
-Sevgiden çökmüş buldum Kamber'i
Gel dedim ama belki de gelmeyecek
Arzu'yu da biraz unutmuş gibi
Bir kız bulmuşlar ona
Sanırım yakında evlenecek
Neyse sen gene tasalanma
Düğün boyu kollarım gelirse
Giderken de kafasına kurşun sıkarım
Ama bunu duyurma kimseye
85

Ertesi gün düğün başlayacaktı
O gün öğleden sonra çalgıcılar geldi
Kırk gün kırk gece düğün yapılacaktı
Gelin alacaklar konağa yerleşti
Bir günde tam elli koyun kesildi
On iki kazan pilav kaynattılar
Terziler bir başka şehirden getirtildi
Her kişiyi ayrı ayrı süslediler
Hokkabaz oyununu talim etti
Zillerini parlattı köçekler
Rakılar bidonlarla indirildi mahzene
Ertesi gün düğün başlayacaktı
Düğüncüler erkenden yattılar

Bir ay doğduysa gündüze
Arzu'nun güzelliğidir
Boşuna süslemeyin
Yaraşmaz güzelliğe
Gözlerinin ağlamışlığı kalsın
Acısı vurmuş olsun yüzüne
Güzellik çok zaman acıdır
Kendini zorlayamaz gülmeye
Giydirmeyin uzun beyazları
Olduğu gibi kalsın
İsterseniz saçına bir gül takın
Bir güzelliği anlatmaya yeter
Susturun çalgıcıları zamanı dinleyin
Kuşlar size geleceği anlatsın
Güzelliği süslemeyin
Önce yalnız olduğuna inansın
Sonra her şeyde arasın kendini
Bitmez bir güç olduğunu anlasın
Yücelsin ki dirençsiz ulaşılmasın
Bir zorvnluluk olsun
Güzelliği süsleyerek öldürmeyin
Her yücelik gibi sonsuza kalsın

Gece yavaş yavaş inerken
Odalara çekildi eğlenenler
86

Atlılar atlarını bağladı
Sarhoşlar biraz sonra sızdılar
Çalgılar biraz daha çalındı
Sonra bir sessizlik sardı her yanı
Köpekleri avluya saldılar
Bir atlı avluda dolandı
Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı
Ağaçların arasında gezindi
Köpekleri okşadı
Sonra yola doğru sürdü atını

Uzakta dörtnala bir atlı
Yaklaştıkça yaklaştı
Yanyana gelince selamlaştılar
Bir iki konuştular
Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı
Geri döndü
Arzu'nun penceresinin altında durdu
Yüzüne kocaman bir medil bağladı
Arzu koşa koşa indi aşağıya
Atın terkisine atladı
Atlı atını sürdü
Köpekler havlamaya başladı

Arzu'yu yolun başında indirdi
Arzu Kamber'le kucaklaştı
Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı
Hiçbir şey demedi
Atını batıya doğru sürdü
Arzu'yla Kamber doğuya gittiler
Dörtnala soluk soluğa
Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı
Güneşe yaslamıştı sırtını
Hep batıya doğru gitti durmadan
Arzu'yla Kamber güneşe koştular
Dörtnala soluk soluğa
Hiç bilinmedik yerlerden geçtiler
Pınarlardan su içtiler kana kana
Daha sonrasını biz de bilmiyoruz
Ama iyi biliyoruz gittiler
Kimselerin onları bilmediği uzaklara
Her sabah yeniden güneşe yetiştiler
87

Her akşam yeniden uyuttular güneşi
Ağaç diplerinde uyuyakaldılar
Önce umutlar gibi yalnızdılar
Sonra çoğaldılar umutlar gibi
Belki şimdi çoktan sonsuzlaştılar
Korkuyu hiç bilmeyen sevinçlerde

Çok uzak şehirlerde adları
Günün ilk ışıklarıyla yazılıdır
Bütün gün boyu anlatılır
Bütün gün ışıklarında masalları
Direnci korkulardan yarattılar
Korku onlardan beri tanınmadı
Umutları eksiksiz sevgidendi
Gün onları anarak doğar şimdi
Onlardan beri acı vermez
Güneşin yavaş yavaş batışı akşamları
Onlardan beri gün yenidir
Güzellik yüceliktir
Tutku başeğmezliktir
Onlardan beri zaman bir bitmezliktir
Onlar bize öğretiler sonsuzlukları
Dünyamızda yılgınlık onlardan beri yok
Onlar yoketti bütün uzaklıkları
İnancı bize onlar sevdirdi
Direnişi onlar gösterdi bize
Zaman silse bile uzun çağları
Direnen bir güzelliği silmez onlardan beri
88

GÜLLÜ İLE HAMZA

Nerede Padişah'ın kızı Güllü
Nerede dağlar tutkunu Hamza
Umut bir korku gibi görünürdü
Bilmedik uzaklarda sevinçler olmasa

Eskiden de sevinç çok kişilikti
Yalnızlık sevmezdi kendini uzun uzun
Tutku bir kesinlikti
Bir nergis inadıydı kendine inanmakta

Deniz bir başka yokluğu uyurdu
Dağ ayrı yerde daldı uykuya
Bir yalnızlık bir umuda katılmasa
Yalnızlıktan ve umuttan korkulurdu

Nerede Padişah'ın kızı Güllü
Nerede dağlar tutkunu Hamza
Biri yokluğu bilmeyen umuttu
Biri sonsuzluklardı uzak dağlarda
Sessizlik yalnızlığın simgesidir
Simyacılarcasına bulundu çok önce
Daha Yusuf ile Züleyha zamanında
Çıplak ayakla koşarken sarayları
Daha o zaman bulundu
Belki biraz daha da eskidir
Simyacılar bile yoktu o zaman
Yalnızlık kendini sessizliğiyle bilir

Umut yalnızlığın düşmanıdır
Bir akşamüstü beklenmeden doğdu
Umudun doğumunu yalnızlık gördü
Doğuşu bir yalnızlık konusu oldu
Bir arada büyüdüler kavga gürültü
89
şimdi ikisi de kesin kavgadır
Rüzgârlar denizde kıyıları vurdukça
şimdi yokluk bir bilinmez geçittir
Adı bilinmezlikte sonsuzluk olmadıkça

Güllü yalnızlık bilmeyen umuttu
Hamza bir yağmur tadıydı dağlarda
Güllü sevinçlerde sonsuzluktu
Hamza kimsesizlikte yalnızlıkta
Kocaman sarayın avlusunda
Güllü bitmezlikti ılgık ılgılığa
Hamza koyunlarını güderken uzakta
Yıldızlar yanıp sönerdi
Gece biterdi birden
Gün olur akşam olurdu
Zaman taylar gibi koşar giderdi

(Sen her zaman bir çocuksun
Büyümleri öğrenmeden
Adın ister yalnızlık olsun senin
ister eksiksizlikte umut olsun
Sen her zaman tutkusun
Koşmak seslenmek bağırarak içinsin
Sevinçsin
Çılgılık çılgılığın her kıyıda)

Dağda çoban ateşleri yakan Hamza
Yüceleri türküyle söyleyen gene o
Aşkları bilen Hamza
Aynlıklardan anlayan gene o
Dağların en büyük bilgini yalnızlık sevdalısı
Sessizliklerin öz kardeşi çılgınlıkların nişanlısı
Yoklukları bilen Hamza
Yaşarlıktan anlayan gene o

Yemyeşil bir yamaçta bir özgürlüğü anan
Bir ağaç dibinde ilkyazı karşılayan
Yağmurla rüzgârla sarmaş dolaş
Dağların sevdalısı
Yıldızlarla konuşan gene o
90
Umudun bitmezlikten yılmadığı
Kimsesizliğin sevinçle anlaştığı yer
Gündüzlerden aydınlıkken geceler
Öfkeyle zorlanınca bekleyişler
Bekleyeni olmayan gene o

Düşleri dünyalarca büyük
Yaşarlığı tutsaktı sarayda
Umuttu - umuduna ısıdı okyanuslar
Belki hiç varılmamış kıyılarda

Sevgi bir sonsuzluğu özlemekse
Bitmezlikte özler dururdu seni
Olmazlığı görmemiş bir çocuktu
Bir yarın gibi duyardı kendini

Sevincin onmazlığıydı Güllü
Hangi gemiler geçer sevdalardan
Hangi gemiler gider tutkulara
Düşlerinde koşa koşa arardı

Bahçede güller sardunyalar limonlar
Ihlamur aslanağzı ve akasyalar vardı
Bir umuttu büyürdü sonsuzlukta
Her yokluktan bir bitmezlik umardı

Nice gemiler gitti uzaklara
Nice uzaklarda mevsimler değişti
Güllü şimdi umuttur kıyılarda
Dünyada bir gün bile eskimedi

Bir gün saraya süt getirdi Hamza
Sütü aşçıbaşına verdi
Sonra çıktı sarayın bahçesine
Bir ağaç altına uzandı dinlendi
Yorgundu uyuyup kaldı
Sarayın bekçileri Hamza'yı bilirlerdi
Gördüler ama ses etmediler
91
Hamza uyandı
Güneş dalların arasından indi yere
Dalların ardı pembeye boyandı
Bir kuş öttü bir sessizlik uzandı
Sinekler gerindiler
Hamza yerinden kalktı
İki adım yürüdü

Hamza batan güne daldı
Birden Padişah'ın kızı Güllü'yü
Çiçek toplar gördü biraz ötede
Yıllar önce yaylada koşup oynadıkları
Ağaca tırmandıkları güzel Güllü
Şaşırdı Hamza'yı görünce
Gül demetini elinden düşürdü

Güllü Hamza'yı görünce utandı
Şaşırdı sendeledi
Hamza yetişip tuttu
Düşen gül demetini Güllü'ye verdi
Güllü Hamza'ya hiçbir şey demedi
Hamza da Güllü'ye ses etmedi
Sessizdir aşk

Bir süre yan yana durdular
Batan güne karşı
Günün son ışıklarını gözlediler
Sessizliği dinlediler
Yapayalnız

Güllü elindeki demeti Hamza'ya verdi
Hamza gün batınca çıktı saraydan
Güllü sabaha kadar uyumadı
Hamza yıldızlarla konuştu sabaha kadar
Mavidir aşk

Süt götürmek Hamza'nın işi değildi
Ertesi gün sığırtmaç iyileşti
92
Sütü saraya götürmeye hazırlandı
Hamza ben gideyim dedi babasına
Babası dinlemedi

Hamza yalvardı sığırtmaca
-Yarın gene ateşler içinde yat
Saraya bir daha gideyim
Bir gün daha o işi bana bırak

Sığırtmaç sözde gene hastalandı
Beklediler beklediler gelmedi
Güyümü Hamza götürdü saraya
Sonra gene serildi ağacın altına
Gözüne bir damla uyku girmedi
Gün çekildi güneş battı
Güllü gelmedi

Saraydan çıkarken çalındı kulağına
-Güllü bu gece hastalandı
Gene iş çıktı Müneccimbaşı'na
Gene iş çıktı hekimlere

Haber iki günde yaylaya ulaştı
-Hekimler çare bulamıyor
Dört bir yana haber salındı
Bir ilaç bilen varsa gelsin
Hastalığı geçirene armağanlar sunulacak
Güllü gitti gidiyor

Hamza başını ellerinin arasına aldı
Düşündü
-Gül suyuna iki karanfil atsam
Bir çaydanlık ıhlamur kaynatsam
Çiçek tozları serpssem üstüne
Hepsini karıştırıp şişeye koysam
Üstüne bir kelebek resmi çizsem
Yarısını kendim içsem
Yarısını da Güllü'ye götürsem

Bir sabah elinde şişeyle
Sarayın kapısını çaldı Hamza
93
Kapı bekçisi kırıldı gülmekten
-Hamza eğer bu iş kaldıysa sana
Acı haber yakındır

Çok yaşlı bir ilaççı
İlacını verip çıktı
Ardından Hamza girdi
Şişeyi hekimlere verdi
Dedi - bundan ona hemen içirin
İçirmeden önce de
Bunu sana Hamza gönderdi deyin
Ben burada biraz bekleyeceğim
Eğer iyi gelmezse
Bir başka ilaç deneriz ardından

Hekimler girdiler Güllü'nün yanına
Hamza getirdi deyip uzattılar ilacı
Güllü birden gözlerini açıp baktı

Güllü iki günde kalktı ayağa
Hamza'yı çağırdılar yayladan
Ne dilersen dile bizden dediler .
Hamza güldü
-Bir şey istemem dedi

Hamza yalvardı babasına
-Sığırtırmacın işini bana ver
Saraya her gün ben süt götürüyüm
Ya da bir gün o gitsin bir gün ben
Sıkılıyorum yayladan
Süt götürdüğüm zaman
Sarayın bahçesinde eğleniyorum

Babası dedi ki
-Bu işin ucunda bir iş var
Bir kese altın verdiler almadın
Sen ne garip adamsın
Padişah soyu musun
Sarayda ne işin var
94
Senin yerin saray değil senin yerin bu dağlar
Gene de sen bilirsin
Sütü yüklenip gitmek zor gelmezse
Üç saat yol yürümek umurunda değilse
Bir gün sığırtmaç gitsin
Bir gün sen git saraya

0 sabah sütü gene ahçıbaşına verip

O ağacın altına şöyle bir uzanınca
Biraz uyumak için zorlarken kendini
Bir de baktı ki Güllü yanında
Gül topluyor

Güllü dedi ki ona
-Bir yaşarlık getirdin dağlardan
İki günde yendim elinle ölümü
Yokluğunda ölümle anlaşırken
Birden ölümü yoketmek ne güzel
Şaşılacak şey
Birden senin oldum inan bana
Sensizlik adında her şey çekildi
Dallardan mavilikten bile
Kocaman bir dünyada
Yalnız senin varolman ne garip
Bütün bir yaşarlığı seven bana
Sensizlik ne garip
Uçurum gibi geliyor insana
Düşmekle bitirilemeyen derinlik gibi
Varlıktan önceki yokluk gibi
Umuttan önceki yalnızlık gibi
Sensizliğin varamadım anlamına

Hamza dedi ki ona
-Ben sana bilgiçliğimle bir ilaç getirmedim
Dağlardan yaşarlık getirdim sana
Ölümü hiç bilmeyen çiçeklerden
Yokluğu anlamayan kaynaklardan
Sana aldım bir yakınlık getirdim
Yoksa ilaç nedir ne bileyim
95
Umdum ki yaşarlığa ölüm yok
Anladım ki sevinç sonsuzluktandır
Nasıl kaynaktansa su
Gördüm ki yüreğim
Seni bitmez bir inanç gibi aramaktadır
O zaman sana geldim
Sana dağlardan umutlar getirdim
Sana ses gibi geldim uzaklardan
Yankılandım kendimi söyledim
Göçmen kuşlar gibi geldim
İlk yazlar serüvenler bitmezlikler gibi geldim
Zorunluydum sana
Eksiksiz seninleydim

İnançtır aşk
Bir yücelikse bir olmak adına
Dağ rüzgârına benzer
Süzülür yamaçlardan
Anlamaz dur demeyi
Varmadan uzaklara

Sonsuz yüceliktir aşk
Korkuyu öğrenmedi
Yalnızlıktan başladı
Yürüdü umutlara
Artık inanç oldu aşk

Bir direnişse varolmak adına
Sonsuz güzelliiktir aşk

Andırmaz şehirlerde yoklaşmayı
Bir yokluktan bir yokluğa
Bir yalnızdan bir yalnız a yol vermez
Eksiksiz olmaktır aşk

Hep o ağacın altında buluştular
O kimsesiz gölgelikte beklediler akşamı
Günle birlikte doğup günle birlikte battılar

İnançlarını söylediler
Anlattılar denizlerin hangi mavide koştuğunu
96
Hangi mavide durup kaldığını söylediler
Düşündüler
Hiç durmadan düşündüler
Korkuyu yalnızlığı ve yalnızlığında egemen olanı

Bir deniz gibi güçlüydüler
Sonsuzlukta ve mavilikte
Bir gök kadar ucsuz bucaksızdılar

Her sonsuz sevgiye konan korku
Usulca çırpıtı kanatlarını
Usulca indi yere

Ama her şey umuttu
Her şey korkuda bile
Bir bulut gibi yoğunlaştıkça yoğunlaştılar

Gün denizlerde kısa
Dağlar inerken akşama
Yıkanırken ince sular
Işıklarla
Işıklarla

Gün kısa sorularda
Aydınlanırken gölgeler
Deniz durgun
Yollar uzun
Umut eksik
Korku yaman
Gökler yeniden başlıyor
Gün kısa sonsuzlukta

Gün duygusuz
Yatakta
Boşlukları uyuyor
Neredesin
Gün kısa yalnızlıkta

Bir gün dedi ki Padişah
97

-Oğlum yok
Güllü'yle evlenen oğlum olacak
Tahtım erkek çocuksuz kalmasın
Öyle bir damat bulun ki bana
Ben öldükten sonra beni aratmasın
Bir yarış düzenleyin gençler arasında
Bulalım ok atmakta sevmekte düşünmekte
Savaşmakta inanmakta birinciyi
İsteyen genç bu yarışa katılsın

Ama yarışa katmayın olur olmazı
Saçma sapan birini çıkarmayın karşıma
Birinci geldi diye

-ilk yarış ok atma yarışı olsun
İkinci yarış şiir söyleme yarışı
Üçüncü yarışta acıya dayanılsın
Böylece bulalım en üstün kişiyi
Savaşçıyı inançlıyı erdemliyi
Onu tahtımıza alıştıralım

Birinci yarışta oklar gerildi
Dizildi yüzlerce genç
Bir yandan da Hamza
Umudu yorgun kolları titrek
Zaten kendinin olanı
Bir de yarışarak isteyecek

Bilerek anlayarak sevinerek
Zaten onun olanı
Başkalarından alacak

Gözünde ne Padişah'ın yüce tahtı
Ne içinde sarayların özlenen saltanatı
Ne düşlerinde altın ışıklar
Ne sevgiden inançtan başka bir tasa

Bir elinde yalnızlık
Bir elinde umut
Sıra bekliyor
Vurdu vuracak
98

Akşam çukurluklara ağır ağır iniyor
Birinci yarış bitti kazananlar ayrıldı
İçlerinde Hamza da var
Hamza ertesi gün ikinci yarışa geldi
Hamza bir şiir söyledi
Dağlar taşlar anladı
Kayalar çiçeklendi

Durdu şiir söyledi
Göstermeden ağladı
Bu iğrenç tahtta ne var
Dünya sıraya girdi
Dünya şair kesildi
Gelin alan satanlar

İkinci yarışı tam üç kişi kazandı
Biri Hamza
Biri Sultan'ın amcası oğlu
Biri de ülkesinden kovulmuş bir şehzade

Ertesi gün üçüncü yarış yapılacaktı
Son kalan iki kişiye hazırlandı cellatlar

Yanlanna bir yudum su verilmeden
Üçü yola salındı
Tam yedi dağı aşıp
Sekizinci dağın tepesindeki kaynaktan
Padişaha bir testi mavi su getireceklerdi
Suyu en önce getiren kazanacaktı yarışı

Üçü de düştü yola
Üç gün beklediler yok
Dört gün beklediler yok
Beş gün beklediler yok
Altıncı gün amca oğlu çıkageldi
Elinde mavi suyla çıkageldi
Yedinci gün de şehzade görüldü
Beklediler beklediler Hamza yok
Hamza geri dönmedi

Sekizinci gün cellatlardan biri
99
Şehzadenin boynunu vurdu sessizce
Ölüsü kimseye gösterilmedi
Ama Hamza nerede
Hamza yok
Hamza geri dönmedi

Sekizinci günün gecesi bir atlı gizlice
Saraydan çıkıp dağlara sürdü atını
Gidip buldu Hamza'yı zincire vurduğu mağarada
Ona dedi ki -Birinci gelen belli
Sen yarışta üçüncüsün
Şimdi seni salsam yola
Mavi suyu olsa olsa üç günde götürürsün
İkincinin bile boynu çoktan vuruldu
Gel sen beni dinle seni salayım
Çek git buralardan başka yerlere
Sen garip bir çobansın
Padişahın kızı senin neyine
Taht işinden de zaten anlamazsın
Ne dersen de

Hamza düşündü
-Sal beni dedi sal beni gideyim
Sal beni
Ben tahttan çoktan geçtim
Çöz kollarımı
Çöz de gideyim

Hamza çekip gitti çok uzağa
Ve tam düşün yapılacakken
Güllü yeniden düştü yatağa
Gene hekimler binbir ilaç denedi
Güllü her gün biraz daha soldu
Bir yaz bitiminde bir gül gibi
Yaprak yaprak döküldü yalnızlığa

Baktılar ki çare yok
Arattılar Hamza'yı
Adamlar saldılar yedi bucağa
100
Bir köyde çobanlık ederken buldular onu
-Çabuk yetiş dediler
Biraz daha beklersen Güllü yok
Hamza atlılarla birlikte girdi başkente
Hemen saraya koştı
Hamza'yı hekimlerin yanına getirdiler
-Haydi çabuk söyle Hamza dediler
Neler istiyorsun ilaç yapmak için

Söyle de bulduralım
Dedi ki Hamza hekimlere
-Ben hekimlikten ne bilirim
Ben sevgiden anlarım
Ben sizin gibi işi derinden almam
Ama bir yalnızlıksa nedeni hastalığının
Öldürülmüş bir tutkuysa boşlukta
Çabuk bir avuç papatya kaynatın
Karanfil atın içine
Azıcık gülsuyu katın
Bunu sana Hamza yolladı deyin
Kaşık kaşık içirin
Ona deyin ki Hamza yaptı bunu
Sen iyileşmezsen o da iyileşmez
Sen ölürsen o da yaşamayacak
Bunu ona açık açık anlatın
Hamza'nın yolladığı ilacı içen Güllü
Yeniden dünyaya geldi
Yeniden iyileşti
--Ona benden selam söyleyin dedi
Boşuna inanmayın onsuz olacağıma
Hamza gene başını alıp gitti
Tam düşün eşiğinde
Çalgılara dokunmak üzereyken parmaklar
Tam davula indi incek tokmak
Yeni bir gün başlarken
101
Duyuldu ki Güllü yeniden hastadır
Düşün durdu başlamadan
Saray acıya ve öfkeye boğuldu

Dediler ki Padişah'a
-Güllü iki günde bir yatağa düşüyor
Ne ilaç yapsak boşuna
Siz de biliyorsunuz ki iyileşmiyor
Hamza papatya suyu kaynatırsa
İçine de gülsuyu katılırsa
Ya da birazcık ıhlamur çiçeği
Hasta iki saniyede ayakta
Bu ne biçim iş biz de anlamadık
İşler bizim bilgimizi aştı artık
İsterseniz bir de siz konuşun Güllü'yle
Sizi de anlamazsa
İlaçların bir yararı olmayacak

Padişah öfkeden bar bar bağırdı
-O Hamza salağının boynu vurulacak
Bulun getirin onu

Dedi ama öfkesi yarıda kaldı
Gelen haber kötüydü
Güllü can veriyordu neredeyse
Eğer Hamza hemen buldurulmazsa
Gelip ilacını eliyle kaynatmazsa
Güllü iki güne çıkmaz gider

Padişah hüngür hüngür ağlayarak
-Gidin nerede bulursanız bulun onu
Önce ilacı kaynatsın
Sonra şu düşünüyü yapalım
Daha sonra vurdururuz boynunu

Koştular aradılar buldular
Gene tutup başkente getirdiler Hamza'yı
-Bak dediler
Bu senin son ilacın
Yakında boynun vurulacak
Ama ölmeden önce söyle bu tılsımı
102
Söylemezsen ölür gider Güllü
Öbür dünyada kavuşuruz diyorsan
Boş yere umutlanma
Sen orada da çobansın nasıl olsa
Güllü'yü seviyorsan söyle
Ne katıyorsun ilacın içine

Hamza dedi ki onlara
-Gördünüz ilacı önünüzde yaptım
İçine gizlice bir şey katmadım
Ama siz baştan beri yanıldınız
Güllü bir sevgi hastasıdır
Bunda şaşacak ne var
Sevdiğinin sunduğuyula iyileşiyor
Bana gelince ben elimden geleni yaptım
Ondan uzakta kalmaya katlandım
Her yapıłana boyun eğdim
Ölümünden şu kadarıcık korkmazken
Yarıştan atılmaya evet dedim
Mutlu olsun istedim
Ama görüyorsunuz ki olmuyor
Sevgi bu
Ne ölüm ne korku ne padişah tanıyor
Siz gene suya dört beş tane karanfil atın
Üstüne nane ekleyin
Limon sıkın
Kaynatın
Bunu sana Hamza gönderdi deyin
Yalnız sakın boynumu vurdurmayın
Sonra düştüğü yataktan kalkamaz bir daha

Ve dedi ki Hamza
-Ben birazdan gideceğim
Ondan sonrası sizin işiniz
Boynumu mu vurdurursunuz
Yoksa vurdurmaz mısınız
Siz bilirsiniz onu
Ben kendi ölümüne yanmam
Ben ölürsem yaşayamaz Güllü
103
Ben ölürken Güllü'nün ölümünü ölürüm
Ölüm bu yüzden zor geliyor
Önce bırakın beni
İki çift söz söyleyeyim ona
Ona diyeyim ki yaşamak zorundasın
Sevgi yaşarlıkta sevgidir diyeyim
Ölüm sevgiyi yıkar
Onu yaşamaya inandırayım
Sonra çeker giderim
O tek benimse sin yaşamayı
Ama bundan da bir sonuç alamazsak
Anlayın ki bu sevgi onmayacak
O zaman siz bilirsiniz

Ya benden ve Güllü'den geçersiniz
Ya da sarayları saray yapan saçmalıktan

Hamza dedi ki Güllü'ye
-Güneş ufukta eskidi
Bizi akşam çağırıyor
Düşünmenin vaktidir
Yaşamak geç kalıyor
Şimdi ya bir sevgiyi ölümlere vermek
Ya onu ayrılıkta yaşamak acılarla
Bir şey değil ölümü benimsemek
Sensizliği giyinmek sonsuzlukta
Senle olmak böyle güzel olmasa
Sensizlikte ölümlere varmak hiç zor değil
Ne sen geç bu sevgiden ne ben geçeyim
Sen onu benden uzakta bir bitmezlik gibi yaşa
Ben senin sevginde eskiyeyim
Yoksa benim boynumu vuracaklar
Ölüm yaşamının en kolay yanı
Biliyorum ölürsem ardından geleceksin
İşte buna katlanamıyor içim
Bırakalım uzaktan uzağa olsun bu sevgi
Yaşayarak utandırısın engelleri
Saçmayı gülünç etsin yaşayarak
Hemen ölüme sunmasın kendini
104

Güllü dedi ki Hamza ya
-Sevgi anlamaz ayrılığı
Ayrılan sevgi olmaz
Sevgi uzaklarla bölünemez
Boş yere kandırmaya çalışma beni
Senin ölümün korkutmazken seni
Benim ölümüm neden korkutuyor
Senin için ölümü anlarken
Benim için anlamamak
Yanlışların en sevimsi
Bir de şunu söyleyeceğim sana
Vuruşmadan ölen sevgi yoktur
Git başına sevgiden anlayan üç beş yiğit topla
Savaşmayı yüklen
Sen vuruşarak öleceksin
İğrenç cellatlara boynunu uzatmadan
Ben hiç kimseye boyun eğmeden
Çarpışa çarpışa can vereceğim
Haydi artık durma git
Ben yeniden düşeyim yataklara
Seni yeniden çağırdıkları zaman
Bütün gücünle saldır saraya

Hamza'nın masalını bilen yüz elli yiğit
Hamza'nın çağrısına katıldı
Atlarını düzenlediler
Kılıçlarını parlattılar
Beklemeye başladılar
Aradan on gün geçti geçmedi
Saraydan bir atlı geldi soluk soluğa
Dedi ki Güllü gene hastalandı
Ha öldü ha ölüyor
Bunun derdi de sende dermanı da
Gel Güllü'yü iyileştir
Boynunu da hazırla cellata

Cellat senin için bıçağını biliyor
Diyorlar ki Hamza öldükten sonra
Güllü umutlanmaz da Hamza'ya
Yatağa düşmez olur
Gel onu son olarak iyileştir
Senin gibi birine
105

Güllü için ölmek yaşamaktan güzeldir
Hamza'yla birlikte
Yüz elli yiğit yola düştü
Saraydan gelen atlının aklı karıştı
Padişah bu kadar çok adamı
Bir arada görmek istemez dedi
Ama dinletemedi
Dört nala vardılar saraya
Padişah kapıyı açtırmadı
Yüz elli yiğit kırdı kapıyı
Yüz elli yiğit üç saat savaştı
Yer gök kızıl kana döndü
Savaş bitti
Gidip bir odada buldular Padişah'ı
Sevgiye karşı ölüm koydun dediler
Kana girdin
En gerçek şey sevgidir
Görmek istemedin
Şimdi tahtın da elimizde
Gelgelelim
Bizde padişah olacak boşluk yok
Haydi Güllü'yü ver de çekip gidelim

Padişah dedi ki Hamza'ya
-Bozma yönetenlerin yasasını
Savaşkın ve kazandın
Artık Güllü de senin taht da senin
Güllü yü alıp gidemezsin
Yaylaların düzenine uymaz saray düzeni
Tahtı boş bırakırsak
Öldüğüm gün sallanır
Kan gövdeyi götürür

Hamza dedi ki Padişah'a
-Sevmekle yönetmek ayrı şeyler
Seven yönetmek bilmez
Ben nereden padişah olacağım
İçim kırların rüzgârıyla dolu
Düşüncem en geniş denizlerde
Duygularım kışa da yaza da ayrı tutkun
Sen istersen bir garibin boynunu vurdurursun
106
Ben onu yapamam ki
Öldürmekse çarpışarak öldürürüm
O da bir padişaha yaraşmaz ki
İyisi mi sen bir padişah bul kendine

-Kırların yasası uymazsa sarayına
Sen sarayının yasasını koru
Kırlar kendi yasasını sürdürür
Doğrudur
Bir çobandan sana padişah olmaz
Yarışı alsam da tahtı almayacaktım
İyi ettin de engelledin beni

şimdi bileğimin gücüyle aldım

-Bir gün sarayların yasasından bıcarsan
Kırlara doğru gel
Güllü'yle ben sana çiçek toplarız
Sana dağları sevdendiriz
Bilmediğin güzellikleri anlatırız
Yönetmenin saçmalığını görüp
Severek yaratmak istersen bir gün
Gel bizi bul yaylada
Sana uzak kırların yasasını öğretiriz
Güneşin doğuşuna katılmayı
Güneşle birlikte batmayı her akşam
Göklerle birlikte geniş olmayı
Dağlarla birlikte yüce
Yıldızlarla birlikte çok olmayı
Bildiğimiz kadar söyleriz sana

Hamza Güllü'yü odasında buldu
Kucaklaştılar sevinçle
Umut yalnızlığa eklenip sevgi oldu
Güllü giyindi bohçasını aldı
Gitti babasının odasına
Dedi ki -Böyle ayrılmak istemezdim
Biraz önce hoşça kal dedim anneme
şimdi de seni kucaklamaya geldim
Yazık ki kan girdi aramıza
107

Bu yüzden kırgınım sana
istersen birbirimizi bir daha görmeyelim
Sakın yanıp yakılma
Ne benden sultan olurdu ne Hamza'dan padişah
Biz sevgiye göre yaratılmışız
Yasalar koymaya içimiz yetmez bizim
Yasalar uygulamayı beceremeyiz ama
Sevgiyle yaratmayı sevgiyle yıkmayı
Sevgiyle savaşmayı biliriz
insan için olmak işimiz bizim
Biz kimsenin boynunu vurduramayız
Kimse için zorla sevgi yaratamayız
Yönetiyoruz diye kıramayız
Sevmediğimiz gün ölürüz biz
Yazgımız bu bizim

Çalgılar çalınmadı davullar vurulmadı
Kuş sesleri yetti sevinci anlatmaya
Çağlayanlar o gece coştı
Gece yarısına doğru şimşekler çaktı
Otlar ıslandı sevindi
Bütün toprak katıldı sevince
Dallar biraz daha tomurcuklandı
Sabaha doğru yağmur dindi
Işıklar vurdu dallara bembeyaz
Son yıldız söndü
Kuzular uyandılar
Güneş dalların arasından çıktı
Bir ağacın tepesine kondu koskocaman
Bir kırlangıç yere doğru süzüldü
İlkyaz yaza dönüştü
İlkkışın serinliği vurdu dağlara
Diz boyu kar yağdı

Tipi göz açtırmadı
Sonra gene yarıldı bulutlar

Yüzyıllardan beri Güllü
Uzak yaylalarda bir umuttur
Her akşam süt sağlar
108
Hamza dağlarda dirençtir
Güllü'yle unuttur tekliğini
Avuçları bulut ve toprak kokar
Saray çoktan yıkıldı
şimdi yerinde birkaç yıkık duvar var
Duvarda yaşananlardan iz bile yok
Padişah'ı bir akşamüstü sessizce gömdüler
Tarihlerde daha başka bilgi yok
Sultan'ın ne olduğunu bilmiyoruz
şimdi dağlarda Güllü
Yaşlanır yün eğirir
Yeni bir Güllü doğar
Ocak başında yaşlı bir Hamza
Padişah masalları anlatır
Yeni bir Hamza doğar
Yeni bir ilkyaz gelir
Yeni bir sabah başlar

BU KİTAP
1992 YILININ EKİM AYINDA
İSTANBUL'DA ÇETİN MATBAASIN'DA
1100 ADET BASILMIŞ
VE TÜMÜ NUMARALANMIŞTIR.
100 ADEDİ YAZAR VE YAYINEVİ İÇİN
AYRILARAK SATIŞ DIŞI TUTULMUŞTUR.

AFŞAR TİMUÇİN
1939 yılında Akhisar'da
doğdu.İstanbul üniversite-
si Edebiyat Fakültesi Fran-
sız Dili ve Edebiyatı ile Fel-
sefe bölümlerinde okudu.
1967'de Monreal Üniversite-
si Felsefe Fakültesi'ni bi-
tirdi.1970'de Felsefe Dok-
toru.1981'de Batı Felsefesi
Tarihi Doçenti.1992'de
Profesör oldu. 1975'den
buyana Mimar Sinan Üni-
versitesi Devlet Konserva-
tuar'ında öğretim üyesidir.
"Ayrılıkta Söylenmiş Bir Yaz
Türküsü" şiirleriyle TRT
1970 şiir Başarı Ödülü'nü:
"Nazım Hikmet'in şiiri" adlı
yapıtıyla 1979 TDK Eleştiri
Ödülü'nü kazanmıştır.